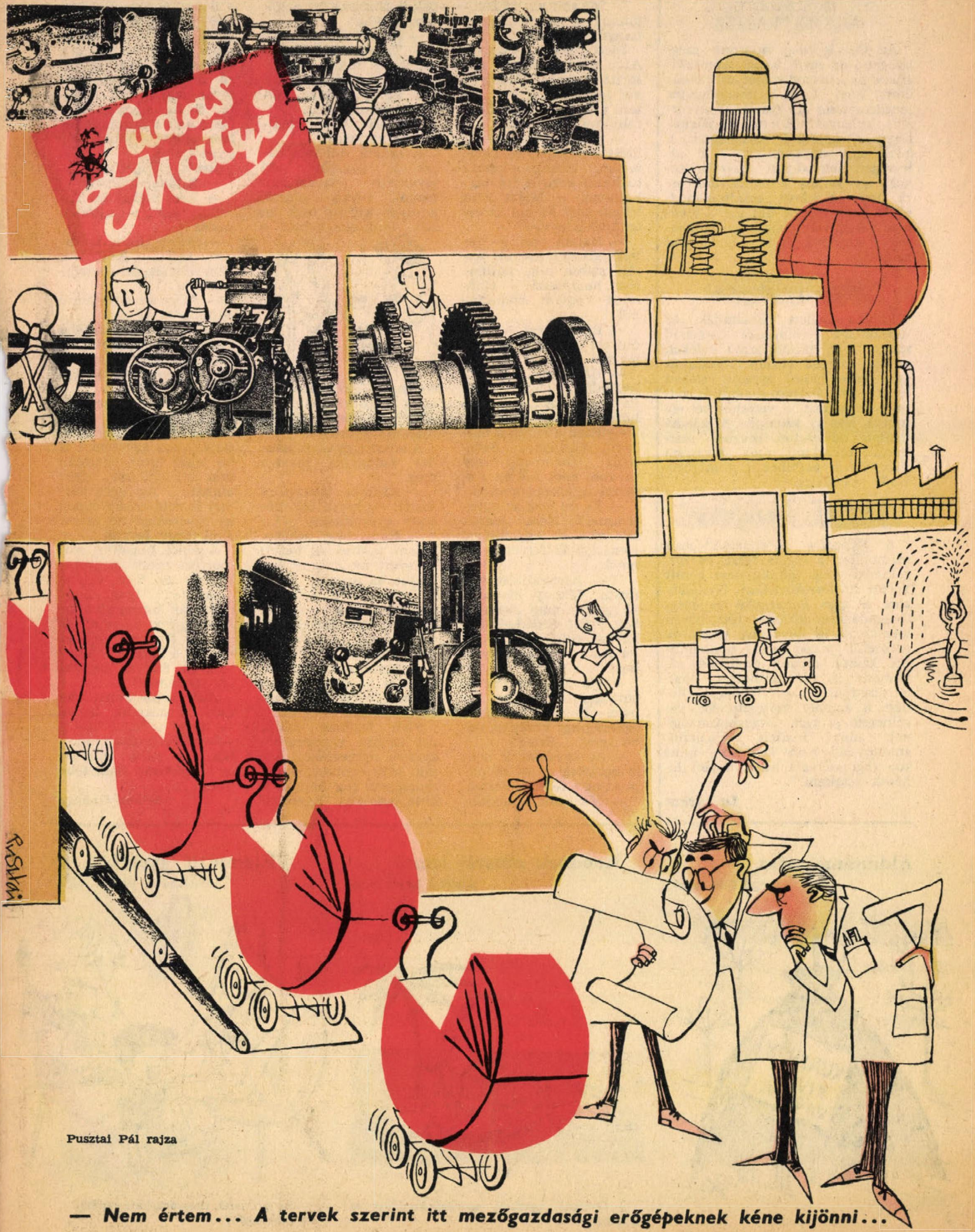
XIX. évfolyam 15. szám · Ára: 1 forint · 1963. április 11

Pusztai Pál rajza

— Nem értem... A tervek szerint itt mezőgazdasági erőgépeknek kéne kijönni...

(Revünk a 8—9-es oldalon)

Ezt olvastuk

KÖZLÉKENY KONZERVMESTER

Az Ország-Világ riportere meglátogatta az egyik baráti szomszédállam halkonzervüzemét és elmondotta, hogy F. M. konzervmester *megismertette* a gyártás *féltveőrzött titkaival.* Felette sajnálatos, hogy a riportból hiányoznak a közlékeny konzervmester által kifecsegett féltveőrzött gyártási titkok, így sovány a reményünk arra, hogy az itthon „szárdínia-módra" készülő olajos hal íze a jövőben valamivel jobban emlékeztessen a szárdínia, mint a fáradt olaj zamatára.

KÉSEI PRIMŐRÖK

Kályha mellett csíráztatják az újburgonya vető*magját* Csongrád megye híres primőrtermő vidékén – írta az Esti Hírlap. Gyakorlottabb agronómusok szerint valóban lehet gumó helyett magról is vetni a burgonyát, a vetésből két év múlva lesz is krumpli. A kályha mellett csíráztatott magból származó újkrumpli 1965 tavaszára már oda is kerülhet a primőrkedvelők tányérjára.

SIKERES FELHAJTÁS

A Népszava „Körtelefon"-jában számonkéri a régóta ígért, de forgalomba még mindig nem került Yestor húsleveskockákat. Nyilatkozott a gyár főmérnöke és megnyugtatásként közölte: lesz bőven leveskocka és folyékony izesítő, de ezenfelül *30 000 mázsa* marhahúsból készült tubusos ételízesítő sűrítmény is vár szállításra. Állattenyésztésünk nagy fejlődése ellenére is komoly erőfeszítésébe kerülhetett a gyár anyagbeszerzőjének annyi marhát felhajtani, amennyiből nem kevesebb, mint 300 vagonra való húskivonatot lehetett késziteni.

Dr. Árgus

ÉLETKÉP

— Mi volt ma az iskolában? — kérdi szigorú hangon a mama.

Pisti nem válaszol. Arca elszánt, ajkán bátorító mosoly. Mosolyával igyekszik lelket önteni a csüggedőkbe, de a felnőttek félreértik.

— Mit vigyorogsz? — kiáltja a papa, és izgatottan, remegő kézzel turkálni kezd a fiú táskájában. — Miért nem válaszolsz? És hol az ellenőrző-könyved?

— Nálam van — feleli halkan a gyerek, aztán szinte alig hallhatóan hozzáteszi: — Hármast kaptam számtanból...

— Rettenetes! — jajdul fel a mama. — Már megint hármast hoztál?

— Hármast? — hitetlenkedik a papa. — Az én fiam? Az én fiam hármast hoz?

— Ezen a héten a második hármas... Szörnyű!... Ha ez így megy tovább, nem fogják felvenni a középiskolába...

— És mi lesz az egyetemmel? Nem fogják felvenni az egyetemre! Nem fogják felvenni sehová!

Pisti harmadikos elemista. Vékony, kisnövésű gyerek, nagy szemekkel, elálló fülekkel. Lehajtott fejjel áll a szülei előtt, s a cipője orrát nézi.

— Ha nem tanulsz — suttogja a mama —, nem fognak felvenni egyetlenegy középiskolába sem... Érted?

— Az egyetemről nem is beszélek... — mondja az apa, fejét csóválva.

— Ma csak a legjobbak juthatnak be a középiskolába!

— És az egyetemre!...

— Tanulnod kell! — sikoltja a mama. — Érted? Ha be akarsz jutni egy középiskolába, akkor tanulnod kell!

— Pláne, ha egyetemre akarsz járni!

A szülők dühösen nézik a gyereket, aki igyekszik összehúzni magát, olyan kicsire, amilyen kicsire csak lehet. Tragikus tabló: a

lesújtott, kétségbeesett anya, a gondterhelt, aggódó apa és a lapuló, nyüszítő gyerek.

A hosszú, gyászos csendet csöngetés zavarja meg.

— Kijöhet játszani a Pisti? — kérdi egy vékony gyerekhang.

— Nem megy sehova, itthon marad és tanul! — ordít az apa, és becsapja az ajtót.

— Tanulnod kell, ha középiskolába akarsz járni... Hármassal nem vesznek fel — siránkozik az anya.

— Pláne egyetemre — mondja az apa, és idegesen gyűrögeti kezében az ellenőrzőt.

Pisti fejében valaki azt énekli: egyetem-begyetem tengertánc... Aztán arra gondol, hogy miképpen fog bejutni a középiskolába. Egyszerű a dolog: csellel. Valamilyen ürüggyel kicsalogatja a portást a fülkéjéből, aztán beslisszol a kapun. Roppant egyszerű a dolog, nem kell olyan nagy hűhót csinálni. S ha egyszer már benn van a középiskolában, akkor a többi már gyerekjáték...

Ismét csöngetnek.

— Kijöhet a Pisti?

— Nem mehet ki! Tanulnia kell! — ajtócsapódás.

— Bizony, fiam, tanulnod kell... Különben nem vesznek fel a középiskolába...

— Vagy az egyetemre — mondja az apa.

— A középiskolába csak a legjobbakat...

— Egyetemre pedig a legeslegjobbakat veszik fel...

A gyerek még mindig a cipője orrát nézi. Egyetem-begyetem tengertánc... Az egyetemre is be lehet jutni, biztosan van ott valami titkos alagút... Az egri várban is volt, miért éppen az egyetemen ne lenne. Kell, hogy legyen...

A szülők fáradtan, szomorúan nézik a gyereküket. Mi lesz belőle, uramisten? Igaz, hogy még csak harmadik általánosba jár, de repül az idő... Hogyan fog ez bejutni a középiskolába? Hogyan fog ez bejutni az egyetemre?

Pisti képzeletben épp most ereszkedik le — — tőrrel a fogai között — egy régi kútba, amelyből egy titkos folyosó az egyetem épületébe vezet...

Mikes György

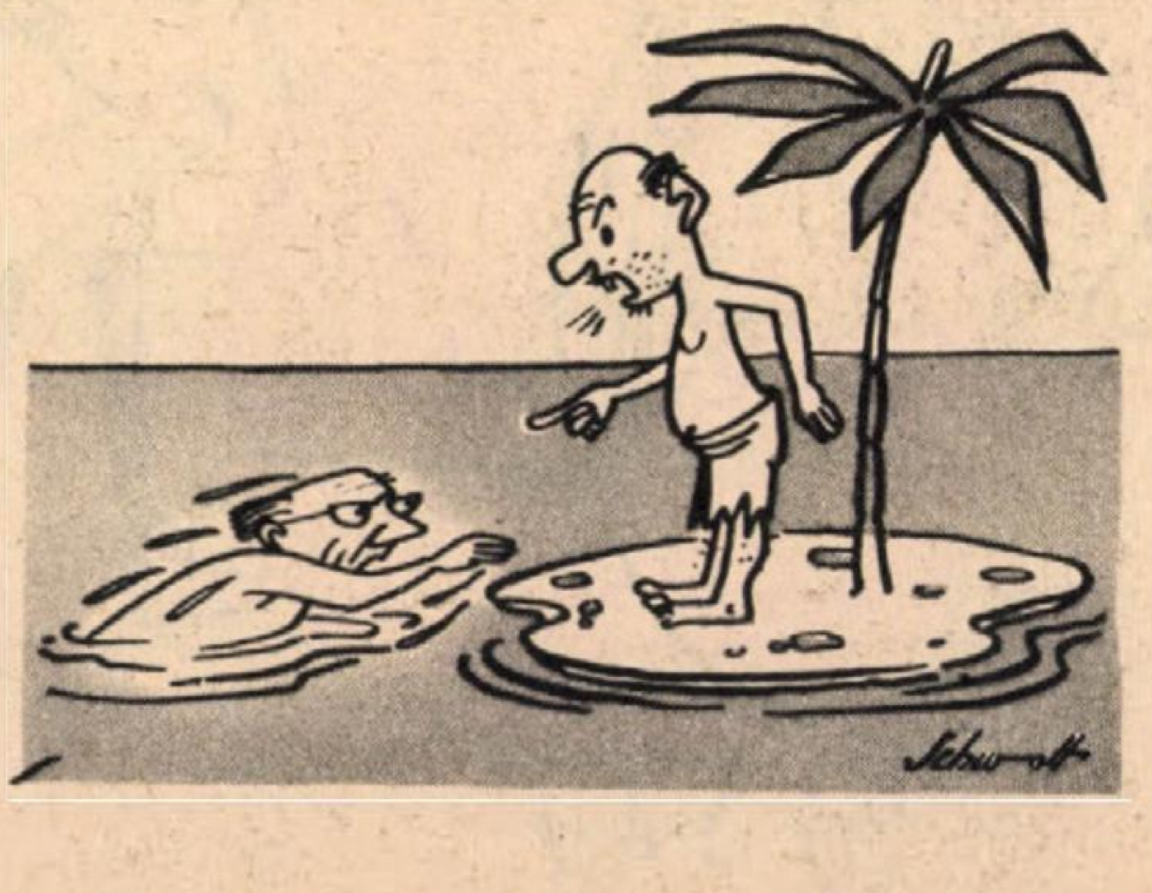
Akkurátus csősz

Szegő Gizi rajza

Rendnek muszáj lenni!

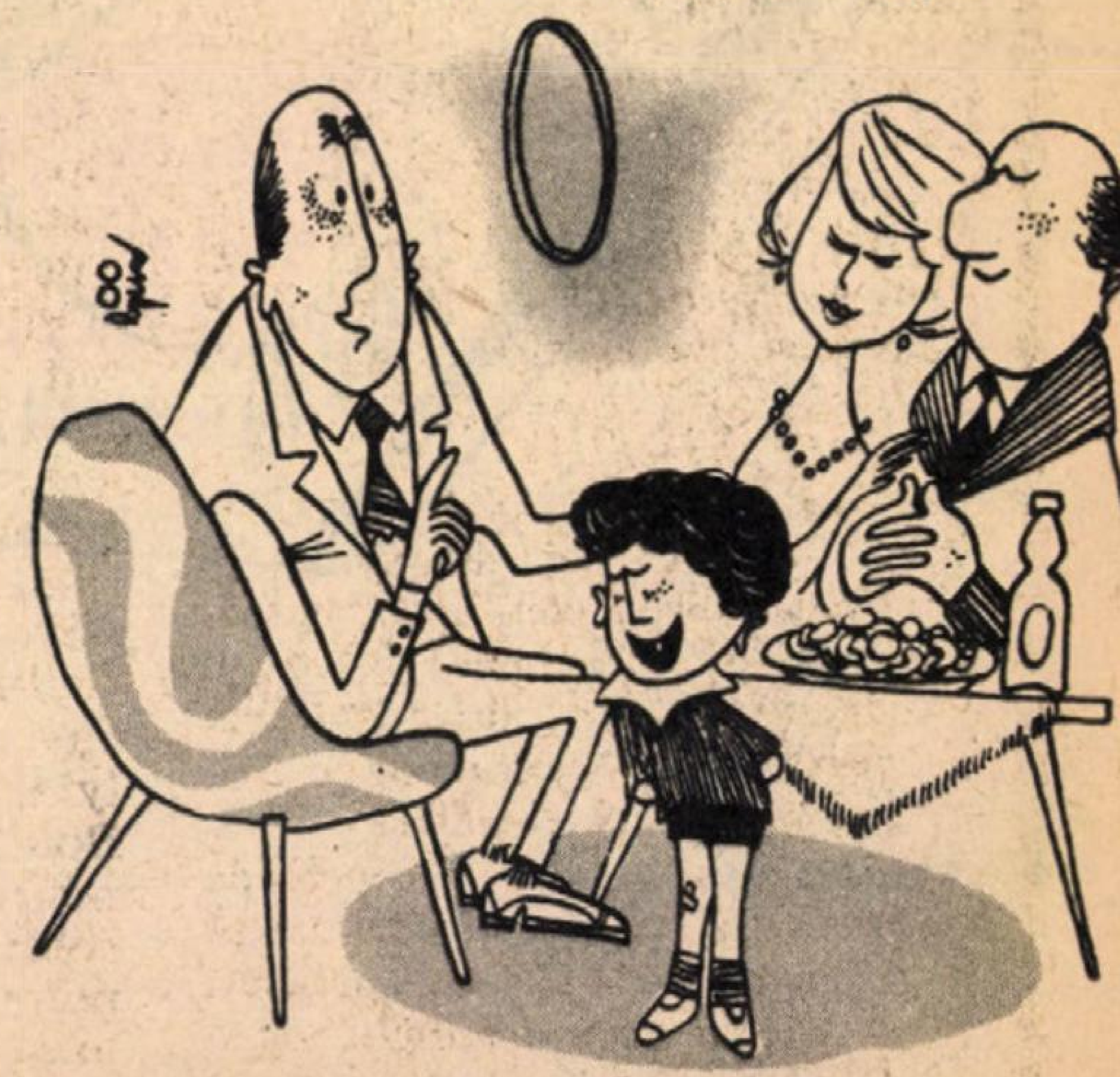
Schwott Lajos rajza

– Gyerünk, gyerünk, azonnal kezdődik az értekezlet! ...

Életrevaló gyerek

Balázs-Piri Balázs rajza

– És mi leszel, fiacskám, ha megnősz?
– Bejárónő! ...

CARLO MANZONI:

A KAPUKULCS

Signore Veneranda megállt egy kapu előtt, szemügyre vette az elsötétített ablakokat, aztán füttyentett néhányat, egészen úgy, mintha hívna valakit.

A harmadik emelet egyik ablakában megjelent egy férfi, és lekiáltott:

– Nincsen kulcsa?

– Nem, nincsen – kiabált vissza Veneranda.

– És a kapu be van zárva? – érdeklődött a harmadikemeleti.

– Be.

– Akkor ledobom a kulcsot.

– Mivégre? – kérdezte Signore Veneranda.

– Hogy kinyithassa a kaput – felelte kissé türelmetlenül a hang.

– Jó. Ha azt akarja, hogy kinyissam a kaput, akkor dobja le a kulcsot.

– Hát nem itt lakik? – hangzott fölülről némi bizonytalansággal.

– Én? Nem – kiáltotta Veneranda.

– Akkor miért akarja a kulcsot?

– Ha azt kívánja, hogy kinyissam a kaput, akkor szükségem van a kulcsra. Anélkül nem megy. Mivel nyissam ki?

– Én egyáltalán nem akarom, hogy kinyissa. Azt hittem itt lakik; hallottam fütyülni.

– Mindenki fütyül, aki ebben a házban lakik?

– Csak ha nincsen kulcsuk – válaszolták odafent.

– Nekem nincs!

– Szabadna tudnom, mit jelent ez az ordibálás? Az ember képtelen a szemét lehunyni – jelent meg egy úr az egyik első emeleti ablakban.

– Azért kiabálunk, mert az az úr ott a harmadik emeleten van, én meg idelent az utcán – mondta Signore Veneranda.

– De hát mit akar ön? – kérdezte az, aki az első emeleti ablakban állt.

– Azt a harmadik emeleti úrtól tessék megkérdezni. Nekem még nem sikerült megfejtenem: először le akarta dobni a kapukulcsot, hogy kinyithassam a kaput, aztán megint nem akarja, hogy kinyissam, majd azt mondja, hogy ha fütyülök, akkor nekem ebben a házban kell laknom. Egyszóval, én még nem tudtam kibogozni, mit akar. Egyébként, ön szokott fütyülni?

– Én? Nem. Miért kellene fütyülnöm?

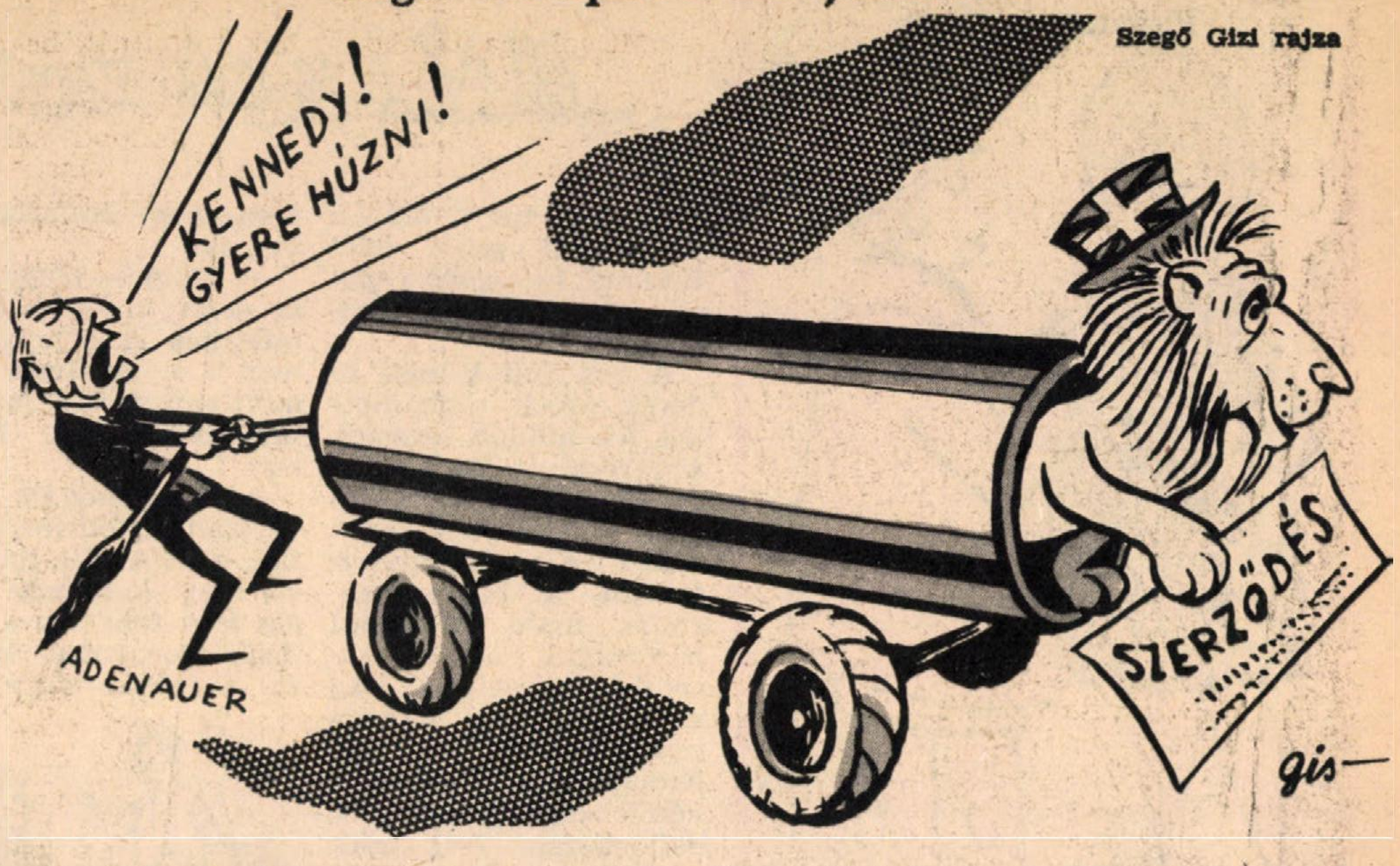
– Mert ebben a házban lakik. A harmadik emeleti úr azt mondta, hogy aki ebben a házban lakik az mind fütyül. Nekem mindenesetre édesmindegy: tőlem nyugodtan fütyülhet.

Ezzel Signore Veneranda könnyedén megemelte a kalapját, útnak indult, s azt gondolta: ez alighanem valamiféle bolondok háza.

(Kardoss Tilda fordítása)

Angol csőexport a Szovjetunióba

Szegő Gizi rajza

Pesti tudósítónktól

NEVEK

Először örömmel, majd bosszankodva olvastam, hogy az Irodalmi Színpadon a „Tiszta szóval" című élő folyóirat második számában két új költő alkotásait is tolmácsolták. A két tehetséges költő közül ugyanis az egyik Mach András néven kér helyet magának a magyar líra birodalmában. Nem vagyok soviniszta, de valahogyan jobban szeretem, ha a magyar szó dalnokai nevükben is magyarok. Bizonyos, hogy Petőfi sem szégyellte édesapját, a jó öreg kocsmárost, mégsem Petrovics néven kísérelte meg lángoló szavaival talpra állítani a magyart. Vörösmartyt is nehéz lett volna elképzelni Vrabecz néven vagy Arany Jánost Ackermann Jánosnak. Én még azt sem szeretem, ha a Bp. Honvéd labdarúgó csapatának ifjú jobbfedezete Tuschinger néven képviseli a világhírű magyar sportot, hát még ha egy költő állítja olvasóit kiejtési nehézségek elé! És ha a költő azzal védekezne, hogy a világirodalom már ezen a néven tartja számon őt, hadd ajánljam figyelmébe egy ismert közeléti személyiség esetét. Az illető Bonaparte néven világhírnévre tett szert, majd később elnevezte magát Napóleonnak, és ezt a merőben új nevet is ismertté tudta tenni.

F. L.

Napszemüveg

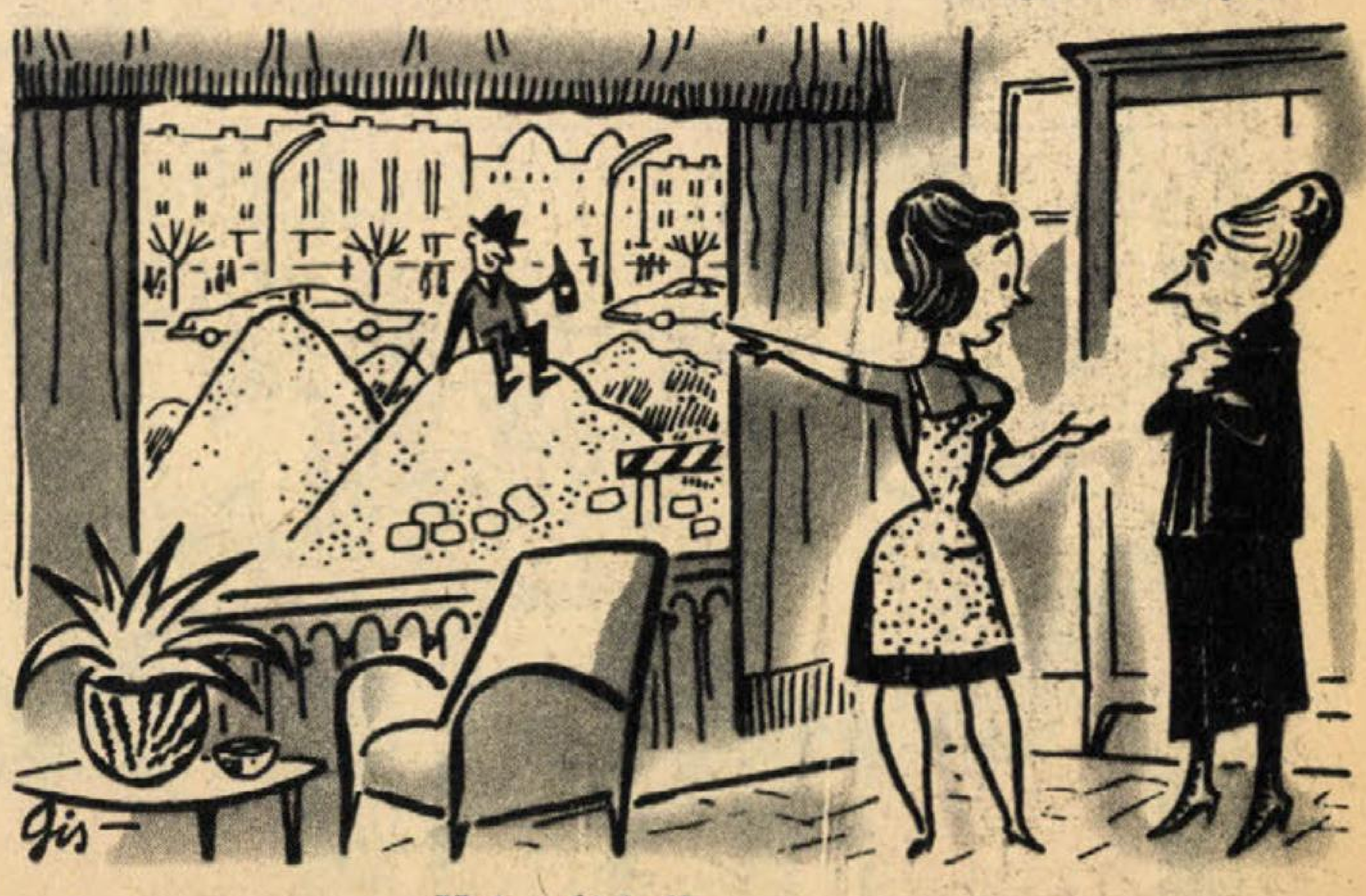
Vasvári Anna rajza

– Mégiscsak tavasz van . . .

Ismét bontják a Nagykörutat

Szegő Gizi rajza

– Hol a férjed?
– Kint van a földeken . . .

Paróka a divat

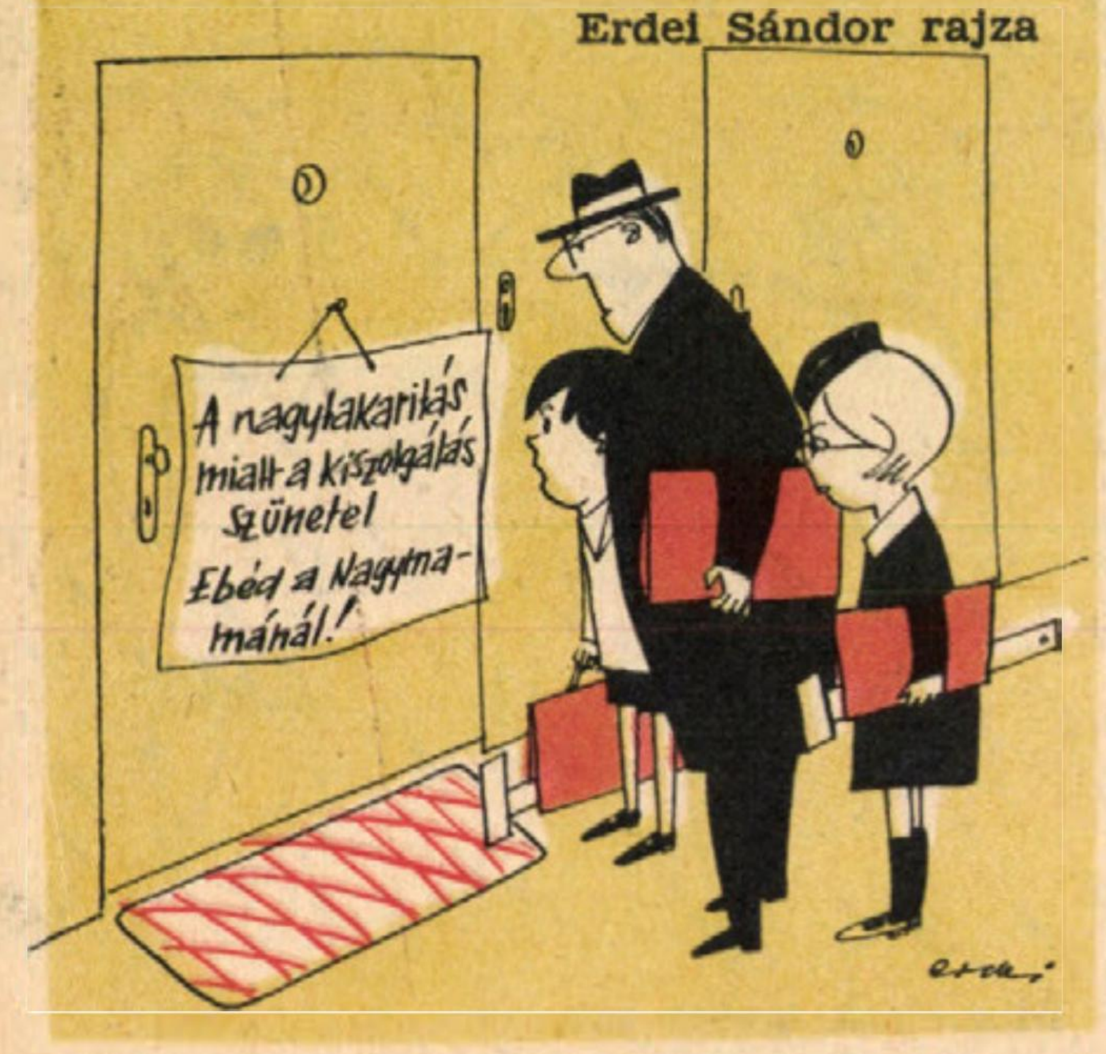
Vasvári Anna rajza

– Saját paróka?

A táblák korában

Erdei Sándor rajza

A SZOKÁS HATALMA

Sebesen fut a láng a puskaporos pince felé! Bumm!! Levegőbe repül az osztrákok erődítménye.

A hős Tell Vilmos és derék társai robbantották fel, miután leverték a várőrséget, és foglyul ejtették Gesslert, a gonosz és kegyetlen zsarnokot. Eleinte gyáván nyüszít a hájas gazember, majd váratlanul bátorságra kap. Szitkozódik, fenyegetőzik. Még neki áll feljebb! No, várj csak, lesz itt mindjárt haddelhadd! De nem! A nézők legnagyobb csodálkozására Tell csak közismert, gunyoros ajkbiggyesztésével reagál az átkozódásokra, és bántatlanul hagyva halálos ellenségét, társai után indul a rekettyésbe.

Még hallom, amint Feri barátom dühösen felkiált mellettem: „Puha vagy, Vilmos!", amikor egy lendülettel beugrom a televíziós készülékbe és Tellék után iramodom.

— Egy szóra, kedves uram — állítom meg a hőst. — Tudja-e, hogy ezzel a képpel befejeződött az önről szóló, tizenhárom előadásból álló kisfilm-sorozat?

— No és? — mosolyog rám merész-férfiasan. — Csak nincs valami difi?

— De még mennyire, hogy van — felelem ingerülten. — Kétmillió lelkes magyar Tell-rajongó nevében kérdem: miért hagyta futni Gesslert, ez utolsó, soha vissza nem térő alkalommal is?

— Nézze — magyarázza zavartan —, végeredményben ez a helytartó nem is olyan elvetemült, mint amilyennek látszik. Elnevelték kicsi korában.

— Maga mondja ezt?! — kiáltok fölháborodottan. — Hisz alig tíz perce, hogy kikötötte magát is a fához ez a szadista szörnyeteg, és azzal a ménkű nagy mo-

zsárágyúval sajátkezűleg pufogtatott magára! És a megkínzott hazafiak százai, a kirabolt falvak, a kényszermunkára fogott gyerekek?!

— Ebben bizony igaza van — ismeri el restellkedve, s máris újabb kibúvót keres. — Tetszik tudni, ez a film kiskorúaknak készült. Óvakodnunk kell a brutalitástól.

— Lári-fári — legyintek türelmetlenül —, a tizenhárom adás során láttunk verekedést, korbácsolást, kalodába-zárást. Legalább egy regiment osztrák katona költözött a másvilágra kard, nyílvessző, kés, vasgolyó és egyéb hagyományos öldöklő fegyverek közreműködésével. Sokkal kisebb bűnökért, mint aminők Gessler ördögi lelkét nyomják. Halljuk az igazi okot.

— Rendben — sóhajt nagyot, és bekecse alól kopott noteszt húz elő. — Tessék, maga is megnézheti. Pontosan hetvenkilencszer lett volna alkalmam forgatás közben ennek az átkozott csibésznek az elpusztítására. De a rendező soha nem engedte. Így, Vilikém, úgy, Vilikém. Tűrőztesd magad, Vilikém. Majd a végén, Vilikém. Mert Gessler nélkül nem folytathatjuk a sorozatot. Feloszlik a stáb. Kenyér nélkül maradnak a statiszták stb., stb. És én mindig engedtem. És mivé fajult a dolog? Maguk is láthatták. Freud a megmondhatója, a sok tiltás következtében olyan gátlás-komplexumom alakult ki, hogy most, amikor már nyugodtan agyoncsaphattam volna, erőmből csak egy gúnyos mosolyra telt. Elnézésüket kérem.

— No, ha így áll a helyzet — veregettem meg a hátát —, akkor majd magam intézkedem.

Gessler után loholtam és az Altdorf felé vezető országúton egy akkora fület adtam neki, hogy még az unterwaldeni hegyek is beleremegtek.

Aludjatok nyugodtan, felnőttek és gyerekek, a gonosz elnyerte méltó büntetését.

Kürti András

Jucika kitűnő vendéglátó

Pusztai Pál rajza

Ember-feletti cselekedet

Megszokott kép a hatalmas szerelőcsarnokban, szorgos munkáskezek tesznek-vesznek, szorgos munkáslábak járnak-kelnek. Semmi jele annak, hogy ma valami rendkívüli dolog is megeshet.

Pedig az egyik szögletben, gépe mellett nem mindennapi hőstettre készül egy ember: szinte emberfölötti cselekedetre.

Látszatra éppen úgy dolgozik, mint a többiek; mozdulatai begyakorlottak, és gyorsak. Ám kezei néha mintha megremegnének...

Meg kell tennem... — motyogja halkan, maga elé, mintegy szuggerálva önmagát. — Meg kell tennem, meg kell tennem.

Homlokát összegyűri a belső feszültség, egyre gyakrabban pillant át a szomszéd gépen dolgozó szakira.

Meg kell tennem, meg kell tennem!

Megáll kezében a munka. Mereven nézi a szomszéd szakit.

Most! — mondja magában.

Leállítja a gépet.

A zaj-kiesésre a szomszéd szaki felüti a fejét.

Erre ő zavartan újra beindítja a motort.

Nem kell halogatni, meg kell tennem! — ostorozza magát. Arca verejtékben fürdik.

Most nem állítja le a gépet, úgy indul meg a szaki felé. Mintha ólomcsizmákban járna...

De végre ott van. Megérinti a szaki vállát. Az kíváncsian ránéz.

Most meg kell tenni. Már nincs visszaút.

Kinyitja a száját, nyakán kidagadnak az erek, és irtózatos erőfeszítéssel végre sikerül mozgásra kényszeríteni a nyelvét:

— Tegnap abban a vitában... neked volt igazad...

(dunai)

Rokonlátogatás Kanadában

Szűr-Szabó József rajza

– A Jóskához jönnek? Elkerülték egymást, most ment vissza Magyarországra!

Erdei motelt építenek Veszprémben

Várnai György rajza

Ahol a férj a bevásárló

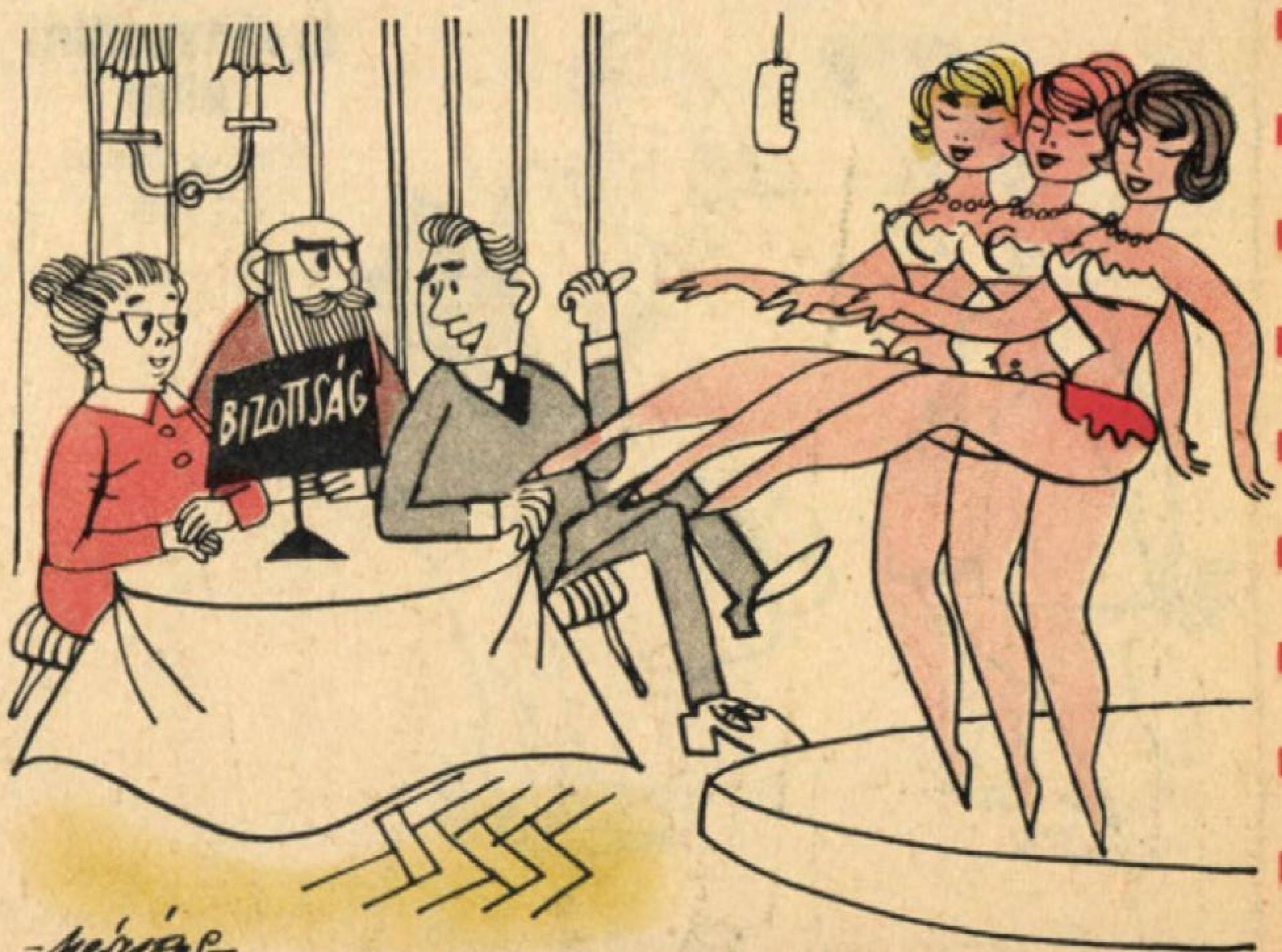
Toncz Tibor rajza

– Ede, te eszed a pénzt!...

Színvonal-vizsgálat 314 budapesti szórakozóhelyen

Mészáros András rajza

– Egy kicsit még emelni kell!

KI MIT TUD?

Dörgő taps fogadta Sóvárit, a jópofa villanyszerelőt, amikor az est konferansziéjaként színpadra lépett. Az Általános Pótalkatrészgyár már régen készült erre a vidám szombat estére. A környező nagyüzemek már mind megrendezték a maguk házi „Ki mit tud?” bajnokságát. Illő volt tehát, hogy ez a gyár is kivegye részét napjaink legidőszerűbb időtöltéséből.

Szalóki, a kultúrfelelős állította össze a nevezési feltételeket. Mint mondotta, a televízióban láthattunk fogtechnikust, aki remekül szájharmónikázott, bölcsész hallgatót, mint kötéltáncost, szabósegédet, aki gyönyörűen énekelte a Germont-áriát, kelmefestőt, mint Villon verseinek remek tolmácsolóját, KÖZÉRT-eladót, aki csodálatosan szaltózott és bukfencezett. A kultúrfelelős kijelentette: mi nem utánozzuk a televíziót. Nálunk ki-ki a saját munkaköréből vett különleges mutatványokkal fogja produkálni magát.

Sóvári, a konferanszié, miután elült a tapsvihar, máris bejelentette az első résztvevőt.

Elsőként Domoszlai, a gyár pénzügyi vezetője jelent meg a közönség előtt. Óriási ünneplés fogadta mutatványát, melynek során bemutatta, hogyan lehet egymillió forint értékű, rossz anyaggazdálkodás miatti veszteséget nyereségként kimutatni.

Zadravári Gyula gépmunkás bemutatta, hogyan lehet úgy dolgozni, hogy a művezető azt higgye, hogy dolgozik, pedig...

Bollinger Sanyi, a raktárnok, bűvészmutatványokat adott elő. Legnagyobb sikerét azzal aratta, mikor bemutatta, hogyan lehet villámgyorsan eltüntetni négy mázsa anyacsavart.

Az est legnagyobb sikerét kétségtelenül Stopek néni, a gyár szakácsnője érte el. A közönség lélegzetvisszafojtva figyelte utolérhetetlen mutatványát. Stopek néni saját maga által készített ragacsos grizes tésztáját ette zongorakísérettel.

Az első díjat, a Budapest—Cegléd közötti társasutazásban való részvételt Irénke, a csinos gépírónő nyerte, aki egyébként semmit sem produkált, akár csak nappal munka közben.

A szünetben Imre bácsi, a gyár éjjeli őre odalépett Szalókihoz, a kultúroshoz, és megkérdezte, hogy miért Irénke nyerte az első díjat. Szalóki így válaszolt:

— Hát, Imre bácsi, nem tudja, hogy Irénke és a főkönyvelő között... A zsürinek tagja volt a főkönyvelő sógora... Így tehát...

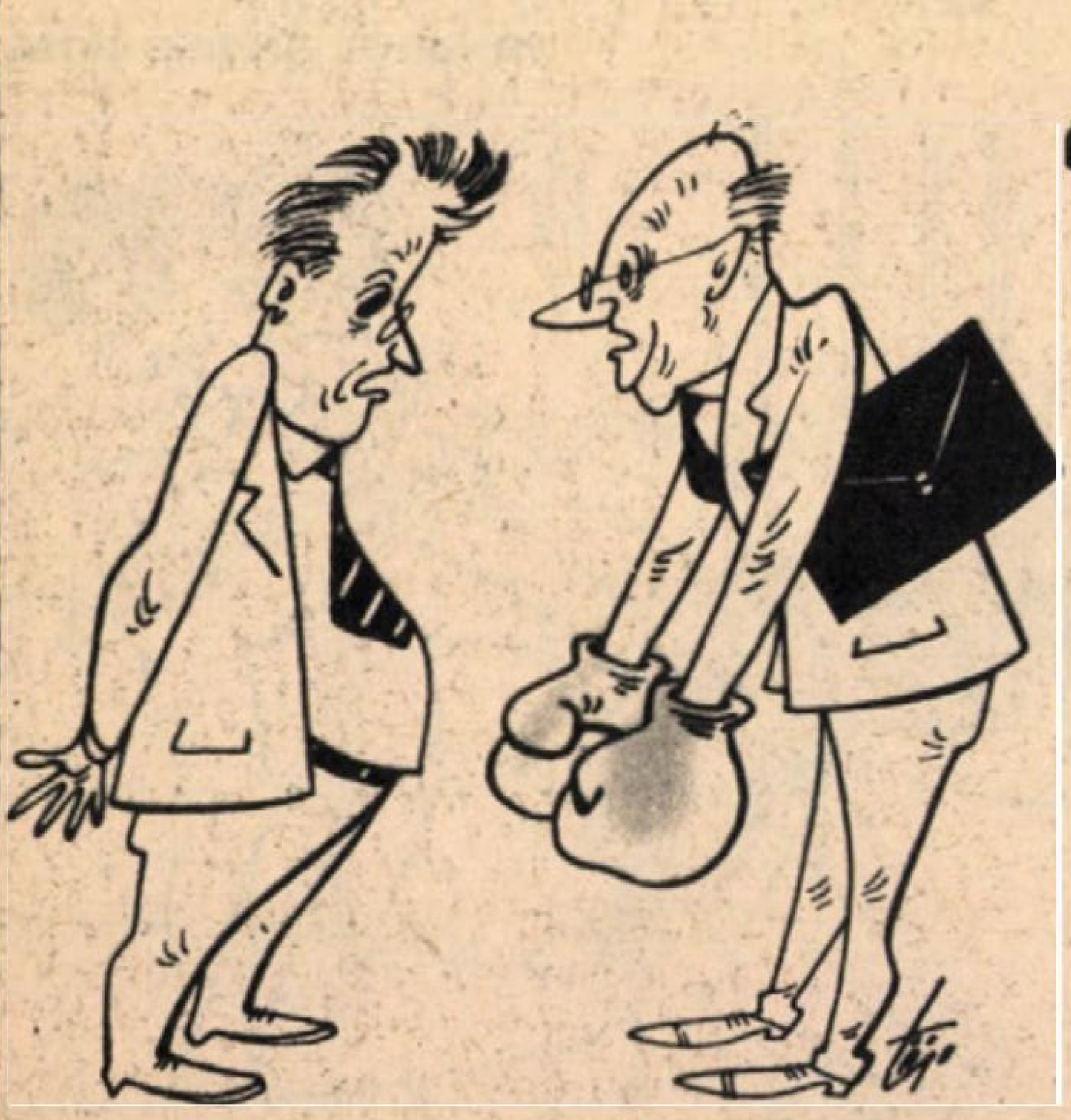
— Ezt nem tudtam — mormolta Imre bácsi.

Szalóki ekkor határozta el, hogy a közeljövőben „Ki mit nem tud?” címmel rendez gyári vetélkedőt.

Galambos Szilveszter

Aki érvényesülni akar

Török János rajza

– Mit akarsz ezzel a bokszkesztyűvel?
– Sajnos, a könyököm már elkopott...

HAZATÉRÉS

Szín: *Szerkesztőségi szoba. Háttérben a zenekar.*

Szereplők:

1. *A riporter,*
2. *Szabolcs Nyafirolli, a hazánkban vendégszereplő világhírű énekesnő,*
3. *Gépírónő.*

(A színen csak a gépírónő ül; a riporter aztán szívélyesen betessékeli Nyafirollit.)

RIPORTER: O cara signorina, a destra per favore, Piccolo riporto. Una grande kitüntetés, hogy a mi szép kis hazánkat ismét felkeresi. Mindent tudunk, művésznő! A milánói Scala, a pódium, oratórium, a New York-i Metropolitan, kozmopolitán! A Nyafirolli név beszáguldotta Európa, Amerika minden fülét! Egy név, mely mindenkinek jelent valamit.

GÉPÍRÓNŐ *(közbevág):* Ezt már írjam?

RIPORTER: Dehogyis, mit képzel. Szigorúan csak azt írjuk ebbe a kis interjúba, amit a művésznő méltóztatik mondani. Hát mi is legyen az első kérdésünk? Nő létére, ugyebár azért vette fel a költői *Szabolcs* keresztnevet, hogy ezzel is szűkebb pátriájához, Szabolcs megyéhez való tartozását hangsúlyozza? Természetesen a művésznő Szabolcsban született?

MŰVÉSZNŐ: Nem. Rátóton. *(Énekel.)* A rátóti legények, csirkét loptak a szegények.

RIPORTER: Írja, Jucika. Szabolcs Nyafirolli, a nagyvilágba szakadt világhírű magyar szoprán külhonban sem feledkezett el kies szülőföldjéről és szűkebb pátriájáról. Keresztnevében is azért hordja tüntetően egy magyar megye jelképes hangzóit.

MŰVÉSZNŐ: Ah, ó, talán.

RIPORTER: A művésznő a meghatódottságtól könnyes szemmel emlékezik arra a kis országra, mely szárnyaira bocsátotta. És mi már ismerjük parádés szerepeit: Tosca, Varázsfuvola, Don Juan, Don Carlos, Don Quijote, a Csendes Don... Mivel aratta a legnagyobb sikerét?

MŰVÉSZNŐ: Magyar nótákkal. Hogy aszondja, Csipkés a káposzta, csipkés a levele... *(énekel néhány strófát).*

RIPORTER: A művésznő parádés szerepei között sem feledkezett meg az ihlető népdal művészi szerepéről. S baráti társaságban, a New-York-i rádió és a brüsszeli televízió közvetítőberendezései előtt moldvai, csángó és rátóti népdalokat szokott énekelni. *(Kis szünet, majd újult lelkesedéssel.)* Művésznő, és milyen a mi kis hazánk? Ugye, szép? Mit szól a Nagy Lajos úti lakótelepekhez? Az dunaújvárosi kohóhoz? Az eleganciához, fodrászhoz, manikürhöz?

MŰVÉSZNŐ: Este fess a pesti nő, ha kicsike száját festi ő – ugye?

RIPORTER: És Nagy Lajos?

MŰVÉSZNŐ: Nem értem. Az én impresszárióm lenni Kiss Ödön.

RIPORTER: Írja csak, kedvesem. Szabolcs Nyafirolli az idegenbe-szakadtak forró, hazafias irigységével nézi a csinos, pesti nőket, mint aki tudja, hogy mindenütt szép a nő, de a legszebb otthon. *(Hangot vált.)* Művésznő, még egy utolsó kérdés. Kit tart az itthoniak közül világrangra méltó nagy művésznek?

MŰVÉSZNŐ *(meglepve, majd ugyancsak hangot váltva):* Senkit.

RIPORTER: Node, Szabolcs, hát az itthoniak? Nekünk nemcsak külföldi Nyafirollink van!

MŰVÉSZNŐ: Idefigyeljen, apuskám, azért én se vagyok angyal. Mit gondol, azért jöttem haza, hogy a konkurrenciát dicsérjem?

Ungvári Tamás

DIÓ-HÉJBAN

Négy évvel ezelőtt vásárolt „Erkel”-típusú, 6170 forintos magnetofonomhoz hónapok óta nem kapok lejátszó-, felvevő-, valamint törlőfejet és gumigörgőt, arra való hivatkozással, hogy más vállalathoz profilírozták. Így tehát a 6170 forintot kidobatták velem az ablakon, mert alkatrészeket még a helyi GELKA sem tud hozzá beszerezni.

Dr. Kiss István
körzeti orvos
Kisunyom

Múlt év őszén vettem egy 1100 forintos salgótarjáni tea-tűzhelyet. Kitűnően lehet vele sütni-főzni, melegíteni, nekem mégis panaszom van rá. Tűzhely-lapja ugyanis alig háromhónapos használat után két helyen megrepedt. Azóta járom a szakboltokat – eredménytelenül. Sehol nincs tűzhely-lap.

B. L.
Budapest

KUBAI HUMOR

Valahányszor a férj útnak indul kocsijával, felesége így figyelmezteti:
– Vigyázz magadra drágám, ne hajts túl gyorsan.
– Nem kell aggódnod – nyugtatja a férj a feleségét. – Mindig magammal viszek egy nyúllábat és az szerencsét hoz.
Az asszony azonban tovább töpreng, majd egy napon így szól férjének:
– Dobd el azt a nyúllábat és inkább hajts lassan. Gondolj arra, mi történt a nyúllal.

*

– Mondd, nővérem, hogy van az, hiába viselünk egyforma fürdőruhát, mindenki téged néz, engem meg senki.

Perez elhatározza, hogy megnősül s ez ügyben fölkeresi a házasságközvetítőt. Az ajánl neki egy jómódú nőt, aki ráadásul olyan mint „egy kép". Megtörténik a találkozás s Perez megrőkönyödve látja, hogy a nő rendkívül csúnya.

Felháborodva megy másnap a házasságközvetítőhöz.

– Becsapott! Azt, mondta, hogy olyan „mint egy kép" – hányja szemére a házasságközvetítőnek.

– Én nem csaptam be, – védekezik az. – Most is csak azt mondom amit mondtam. Arról viszont nem tehetek, hogy ön nem szereti az absztrakt művészetet.

Egyszer egy mexikói ezredes fogadott az ördöggel. Az ördög erősen állította, hogy minden ember feledékeny, az ezredes pedig, hogy ő ismer egy indiánt, aki soha nem felejt el semmit. Megállapodtak abban, hogy az ezredes az ördögnek adja a lelkét, ha elveszti a fogadást.

Az ördög ezután felkereste az indiánt és ezt kérdezte tőle:

— Szereted a tojást?

— Igen, — felelte az indián.

Az ördög ekkor vigyorogva eltávozott, biztos volt abban, hogy megnyeri a fogadást.

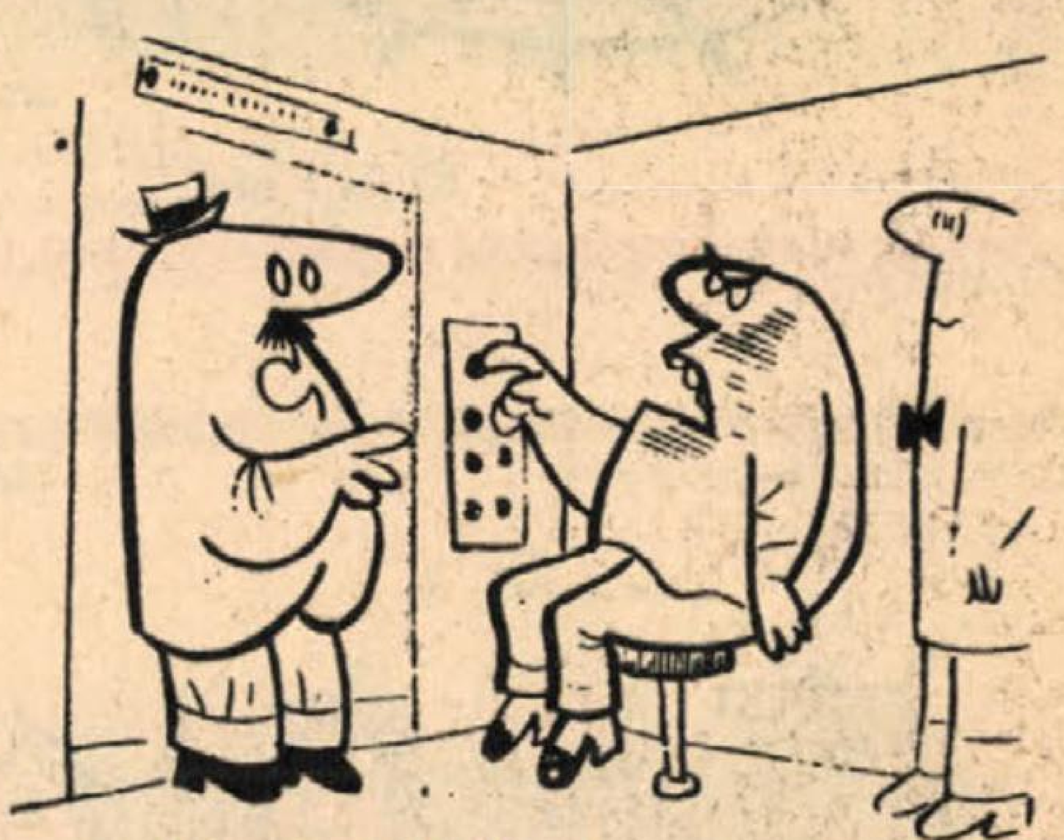
Huszonöt évvel később meghalt az ezredes, és az ördög azt gondolta, hogy eljött az ő ideje. Nyomban a földön termett és megállt az indián előtt.

— Hogyan? — kérdezte tőle.

— Sütve! — felelte az indián egykedvűen.

Égi borotva

– Maga az új liftes?
– Bár az lennék! Csak egy ügyet szeretnék itt elintézni, s reggel óta járom a hivatalt.

Van, ami nincs?!

(Tudományos szenzáció a napi sajtóból)

A rejtélyes Szőrkútiné

Különös mende-monda kapott lábra az utóbbi hetekben a Habcsók utca környékén. Azt rebesgetik, hogy Szőrkúti Lajosné, egy ejtőernyő-kisiparos hitvese természetfölötti képességekkel bír. A szóbeszédre állítólag az adott alkalmat, hogy amikor egész Pesten nem lehetett Svengáli-pasztát kapni, Szőrkútiné egy teli szatyorral hozott haza. S a tévhit elterjedését még fokozta, hogy az asszonynál több ízben látták háztartási Zebra-port, noha annak gyártását a nagy kereslet miatt átmenetileg szüneteltetti az ipar, a tervszerű elosztás érdekében.

Valami nem stimmel!

Először Stégfi Károlyhoz, a Habcsók utca 23/b. házfelügyelőjéhez kopogtattunk be. Ő hogyan vélekedik Szőrkútinéról?

— Megmondom őszintén. Nekem bizony fölöttébb gyanús, hogy az a nőszemély csiribi-csiribá tíz tucat stráfkefét tudott szerezni (a segédházfelügyelő a tanúm), míg mások örülnek, ha egy ócska pótkefét felhajtanak a városban. Nem rendes dolog ez, kérem. Talán magával az ördöggel cimborál...

A halvérű családfő

Amikor felkerestük Szőrkútiékat, csak a férj tartózkodott odahaza, aki nem nagyon örült nekünk:

— Az emberek összevissza fecsegnek, mert irigyek. Maguknak is csak azt mondhatom, amit a többi újságírónak. Margit ideális feleség. Halkszavú, tiszta és pazarul főz. Láthatják, hogy a két kezem munkájából élünk, most is éppen egy használt ejtőernyőből csinálok három újat.

Telepátia, vagy reinkarnáció?

Mivel időközben az Országos Pszichometriai Központ is értesült a dologról, dr. Stopvájsz Ödön főmunkatárstól érdeklődtünk, hogy mi a tudomány álláspontja ebben a bonyolult kérdésben.

— Ma már nincsenek túlvilági jelenségek, és soha nem is voltak! Ami pedig Szőrkútinét illeti, valószínűleg mindössze pseudotranzaktémiás antisubstancia esete forog fenn, amit, ha nem is pont ebben a formában, de tucatjával ismer az irodalom.

Egyébként a hölggyel érdekes kísérletsorozatba kezdtünk. Egy szakképzett kutató titokban elkísérte néhányszor, amikor bevásárolt. Azt már sikerült megfigyelni, hogy az asszony rendszerint valami zöldesszínű papirost csúsztat az eladók markába, szinte öntudatlanul.

A következő stádiumban arra próbálunk magyarázatot találni, hogy miféle összefüggés lehet Szőrkútiné, az eladó, a zöldszínű cetli és a hirtelen előkerült hiánycikk között.

Mi a magunk részéről bízunk benne, hogy az Országos Pszichometriai Központ erőfeszítéseit előbb-utóbb siker koronázza, hisz a tudomány nem ismer lehetetlent. És rövidesen ismét szertefoszlik egy babona...!

Dalmáth Ferenc

Várnai György rajza

Ki mit néz . . .

MINDENKI LEHET DILETTÁNS...

Dilettáns annyi, mint műkedvelő (lásd még: kétbalkezes hatökör, pancser).

A dilettánst nem arról lehet megismerni, hogy semmihez sem ért, hanem arról, hogy mindenhez ért, pontosabban: az egyikhez éppen úgy, mint a másikhoz.

A dilettáns arra büszke, amit nem tud, de fogalma sincs arról, hogy mit nem tud.

A dilettáns csodálatosképpen kedveli azt a művet, amelyet ő alkot, innen a műkedvelő elnevezés.

A dilettáns a tehetségét hittel pótolja.

A dilettánsnak meggyőződése, hogy félreismerik, pedig az lenne számára a legszerencsésebb, ha valóban félreismernék.

A dilettáns író hosszasan, fellengzősen, színesen fejezi ki a semmit.

A dilettáns zeneszerző a fülek megsemmisítésére tör.

A dilettáns festő ecsetjéről elszabadulnak a színek.

A dilettáns színész úgy túloz, hogy az ember már túlzásnak érzi a tehetségtelenségnek ilyen megnyilvánulását.

A dilettáns vezető rendszerint goromba, mert ahhoz kétségtelenül ért.

A dilettánsról— egy kivételével —, mindenki tudja, hogy az. Aki nem találja ki, hogy ki ez az egyetlen kivétel, annak nincs fogalma a dilettáns önismeretének határairól.

A dilettáns keményen harcol a dilettánsok ellen.

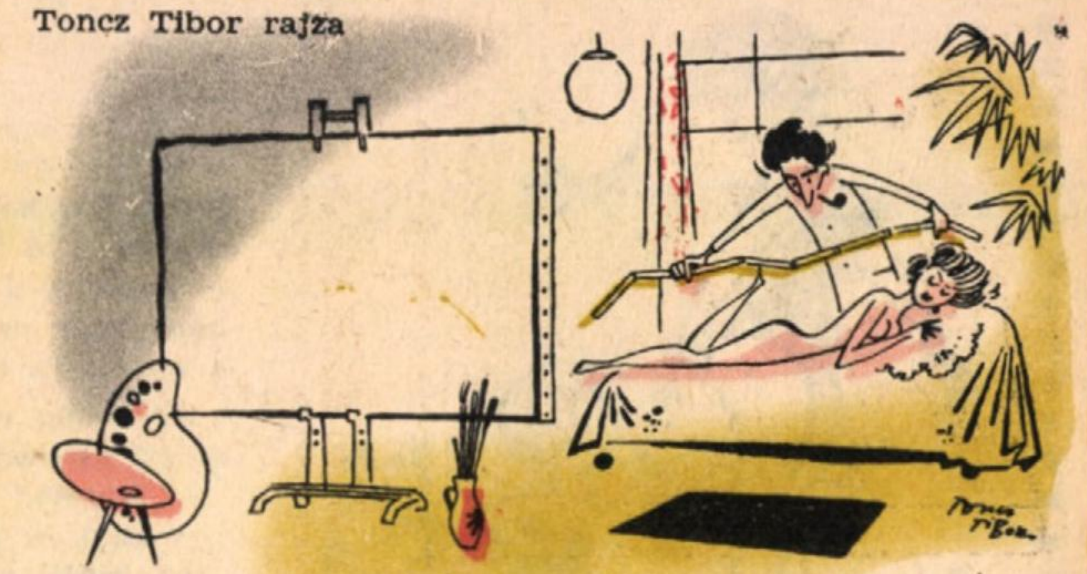
A dilettáns sokat tesz az emberiség megnemesítéséért, annyi szenvedést okoz neki műveivel.

Az élet, sajnos, néha a dilettáns művészetet utánozza. Ezért lehet a napihírek között annyi giccset olvasni.

A dilettáns büszke arra, hogy nem fogad el pénzt olyasmiért, amiért úgysem kapna.

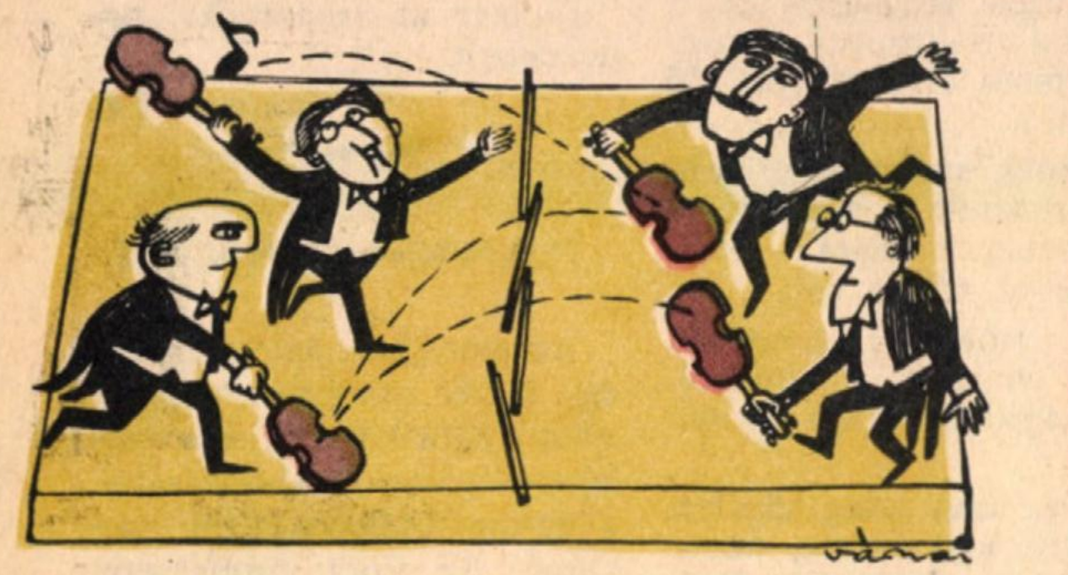
Feleki László

Toncz Tibor rajza

– Vajon ráfér-e a vászonra?

Várnai György rajza

Hegedűverseny

Vasvári Anna rajza

– Maga dilettáns!
– Az micsoda? . . .

Schwott Lajos rajza

– Mancika . . . Adhatok egy puszit? . . .

Mészáros András rajza

– Ez még nem tudja, hogy az öreget leváltják . . .

Balázs-Piri Balázs rajza

– Nem ért a szakmájához, de öt év múlva úgyis nyugdíjba megy . . .

Mészáros András rajza

– Hát nem csak egy kísérleti robbantásról volt szó?!!

Erdei Sándor rajza

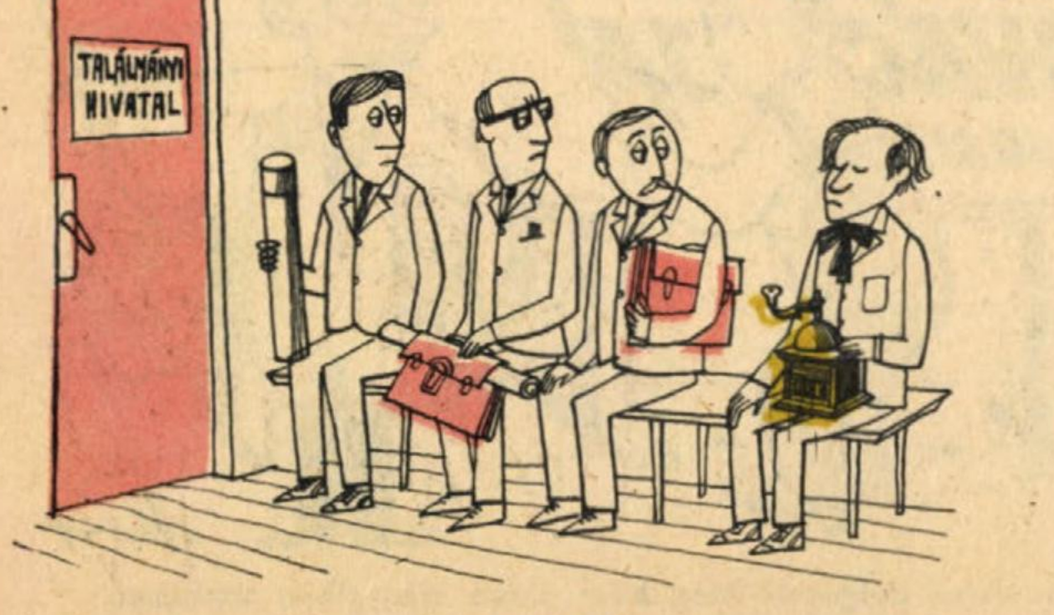
– Hajjaj, elfelejtettem megkérdezni, hogy a facsemetének melyik vége kerül a földbe . . .

Szegő Gizi rajza

– Ez mind a tiéd, drágám?

Kaján Tibor rajza

A feltaláló

Toncz Tibor rajza

Vidéki harkály Pesten

A TŰZSZERÉSZ

avagy a fel nem robbant téma

Köztudott dolog, hogy az író témája az utcán hever, csak rá kell találni a heverő témára és fel kell ragadni azt a földről.

A napokban is éppen e célból sétálgattam a városban, sőt a város széléig is kimerészkedtem, mert későn keltem, s gondoltam, a belvárosban alighanem összeszedték már az ott heverő témákat. Magam mögött hagytam már az emeletes házakat, amikor egy grundon átballagván, egyszerre megpillantottam, amiért jöttem: a beépítetlen telek szélén hevert egy téma. Jó régóta feküdhetett ott, erősen besüppedt már a földbe, csak a csúcsa állt ki a talajból, de így is tekintélyes témát sejtetett.

Átbotladoztam a göröngyökön a felfedezett téma felé, és elszántan nekifogtam, hogy kihúzzam a fagyos földből, mikor kiáltozásra lettem figyelmes. Egy férfi szaladt felém, már messziről megálljt integetett. Abbahagytam a munkát és bevártam. Lihegve érkezett hozzám, és szemrehányóan támadt rám.

– Micsoda felelőtlenség! – kiáltotta. – Láttam, hogy mit művel! Ideáll rángatni egy ismeretlen témát! Tudja maga, hogy mi van ebben a témában?

– Még nem tudom, – vallottam be –, hiszen nem láthatok bele. Azért akarom kiszedni a földből.

– Hallatlan! – mondta dühösen az ismeretlen. – És ha ez a téma életveszélyes? Van magának családja?

– Van – mondtam tartózkodón. – De volt már dolgom egynémely témával.

– Hallatlan könnyelműség! – kiáltotta ismét a férfi. – Az csak a maga kivételes szerencséje, hogy eddig nem robbant fel a keze között valamelyik! Hozzá ne merészeljen nyúlni, míg nem telefonálok a tűzszerészeknek!

Megígértem neki, mert olyan fenyegetően viselkedett, s talán egy kissé csakugyan meg is ijesztett. Leültem hát egy buckára, hogy bevárjam a tűzszerészt. Félóra sem telt el, s egy autó állt meg a grund mellett. Felismertem: a tűzszerész érkezett.

– Ön értesített az itt fekvő témáról? – kérdezte hozzám érve, s én zavaromban igent bólintottam.

– Helyes, – mondta a tűzszerész, és elismerően tekintett rám. – A téma nem játékszer. Már nem egy tragédiát okozott, ahol szakértelem nélkül piszkálták. Mindjárt meglátjuk, hogy ez itt miféle.

A tűzszerész vastag, fekete keretes szemüveget rakott az orrára, cigarettára gyújtott, és gyakorlott mozdulattal lecsavarta a téma kiálló csúcsát. Egészen közel hajolt most hozzá, szaglászni kezdte, majd bólintott, és egy vastag piros ceruzát vett elő táskájából.

– Önnek szerencséje volt, hogy értesített a témáról – szólt közben hozzám. – Életveszélyesen töltve volt.

Piros irónjával óvatosan kiemelt valamit a témából. és gyengéden maga mellé tette.

– Szép, nagy adag közéleti konfliktus volt benne, nézze csak! Nyugodtan közelebb jöhet, most, hogy kihúztam a témából, már veszélytelen.

Elégedetten nézte művét, majd tovább motozott ujjaival a témában.

– Ez az! – kiáltott fel örömmel, miközben kipiszkált valami hosszú gondolatmenetet, mely a téma oldalára volt tekerve. – Ez volt az időzített gyújtás. A téma társadalomkritikai töltete. Egymagában is életveszélyes lett volna!

Még egy negyedórát dolgozott körülbelül. Akkor felegyenesedett, barátságosan bólintott.

– Most már hazaviheti – szólt leplezetlen önelégültséggel. – Ártalmatlanná tettem. Legyen máskor is szerencsém. Csak hívjon fel bátran.

Azzal visszasétált a kocsijához és elment. A fellazított téma rövid erőfeszítés után kimozdult a talajból, és kiemelhettem. Most vehettem csak alaposabban szemügyre. Mondhatom, meglehetősen üres és szokványos volt, inkább csak egy burok volt az egész, a tartalmát magával vitte a tűzszerész. Nem volt valami nagy kedvem hozzá, de azért hazavittem.

Jó lesz az íróasztalra, nehezéknek.

Somogyi Pál

BANKÁRBÁNAT

Az amerikai üzletemberek egy részét nyugtalanítja Kennedy politikája. A business lehetőségeinek korlátozásától, a profit csökkenésétől tartanak. Az elnök természetesen mindent elkövet, hogy meggyőzze a bizalmatlankodókat, aggodalomra semmi ok. Az üzleti kilátások kedvezőbbek, mint valaha.

– Higgye el, kérem – mondja egy nagyiparos-szenátor látogatójának –, ha én nem lennék most elnök, akkor részvényeket vásárolnék...

– Ha *ön* nem lenne most elnök – sóhajt nagyot a szenátor –, akkor én is.

Feledékeny férj

Szegő Gizi rajza

– Mi ez? Szőke hajszál van a kabátodon!
– Mit izgulsz? Te szőke vagy!
– Igen, de tegnap még fekete voltam...

Vagy-vagy

Schwott Lajos rajza

– Menjen vissza dolgozni! Még húsz darab hiányzik a tervéhez!
– Most nem érek rá! Az eredménytáblámat festem...

a szürke ember

Fantasztikus álmom volt az éjszaka: hazánknak már csak én voltam az egyetlen szürke polgára. Rajtam kívül mindenki más valamiféle művész volt. Vagy legalábbis műkedvelő, akinek minden vágya csak az volt, hogy polgári foglalkozását feladva, mielőbb szintén hivatásos művész legyen. Akiknek viszont semmiféle művészi adottságuk nem volt, azok élsportolók voltak, vagy sürgősen azok akartak lenni. Kisdiákjaink is már rendszeresen szerepeltek filmen, színpadon vagy éppen világbajnokságot nyertek műkorcsolyázásban, asztali teniszben vagy gombfociban. Óvódásaink szüleik unszolására a televízió „Ki mit tud?" legközelebbi adásaira készültek síppal, dobbal, nádi hegedűvel, fütyüléssel, szavalattal, esetleg szájharmonikával.

Röviden: az országban én voltam az egyetlen ember, akinek sem művészi, sem világbajnoki ambíciói nem voltak. Egyre kényelmetlenebbül éreztem magam egyedülálló szürkeségemben, amellyel útonútfélen olyan feltűnést keltettem végül is, mint valami ötlábú borjú.

A vasúti jegypénztárosok például a legszívesebben megfojtottak volna egy kanál vízben, olyan galibát okoztam nekik a jegyváltásommal. A magyar államvasutakon ugyanis már egyedül csak én utaztam teljesárú menetjeggyel. Hasonló volt a helyzet a mozi-, a színház- és a fürdőjegyekkel is. Előfordult, hogy egymagam ültem este a mozik és a színházak nézőterén, mert a műsoron levő darabot az ország lakossága már délelőtt a szakmai bemutatókon látta. Voltak persze olyan filmek és színművek is, amelyeknek még a főpróbái iránt sem mutatkozott fokozottabb érdeklődés; ezeket a műveket később az illetékesek művészi alkotásoknak minősítették, majd a tv műsorára tűzték, s szerzőiket különböző irodalmi és művészeti díjakkal kárpótolták.

Könyveket szintén már csak egyedül én vásároltam, a többiek csupán írtak. Hazánkban ugyanis majd mindenki ír már, de még nem mindenki olvas, aminek valószínűleg az az oka, hogy bizonyos műveket írni könnyebb, mint olvasni. Elég az hozzá, hogy álmomban mindenki írt.

Akik viszont képtelenek voltak összehozni egy csak félig-meddig is zűrzavaros verset, elbeszélést vagy akár csak egy új magyar filmnovellát is, azok valamenynyien ismeretterjesztő könyvet írtak. Ezeknek a tábora volt a legnépesebb és a legszorgalmasabb. Tucatnyi könyv jelent meg naponta az atomfizika alapismeretétől a labdarúgás kézikönyvéig, a középkori flamand ötvösművészettől a kanárimadár tenyésztéséig, a csillagos ég titkaitól a szakszerű paradicsombefőzésig mindenről, ami embernek csak eszébe juthat ezen a világon.

Orvosaink népszerű könyveket írtak a ráktól kezdve az elmebajig minden kórságról és nyavalyáról, amivel csak orvos a laikus embert jókedvre derítheti. Pedagógusok a gyermeknevelésről, sakkmesterek a nimzóindiai védelemről, kövérek a helyes táplálkozásról, kopaszok a hajápolásról, kismamák a terhességről, nagymamák a házasélet későbbi problémáiról, a nyugdíjasok pedig a nemi élet rendellenességeiről írtak tanulságos könyveket.

A közönség részére készült ipari szakkönyvtár keretében könyveket írtak a bádogosoktól kezdve az esernyőkészítőkig összes szakembereink és kisiparosaink is, akiket az írás annyira lefoglalt, hogy még a szakmájukba vágó kisebb javítások elvégzésére sem maradt idejük. E szakkönyvek birtokában viszont mindenki mindenbe vígan belekontárkodhatott: könyvelők például kályháikat javítgatták, kályhásmesterek pedig pénztárkönyveiket; cipészek a rádiójukat szedegették szét, rádiósok viszont cipőiket ragasztgatták össze; orvosok a vízcsapjaikkal bíbelődtek, szerelők meg önmagukat kúrálgatták a hibaszázalék sok évi átlagának lényegesebb emelkedése nélkül.

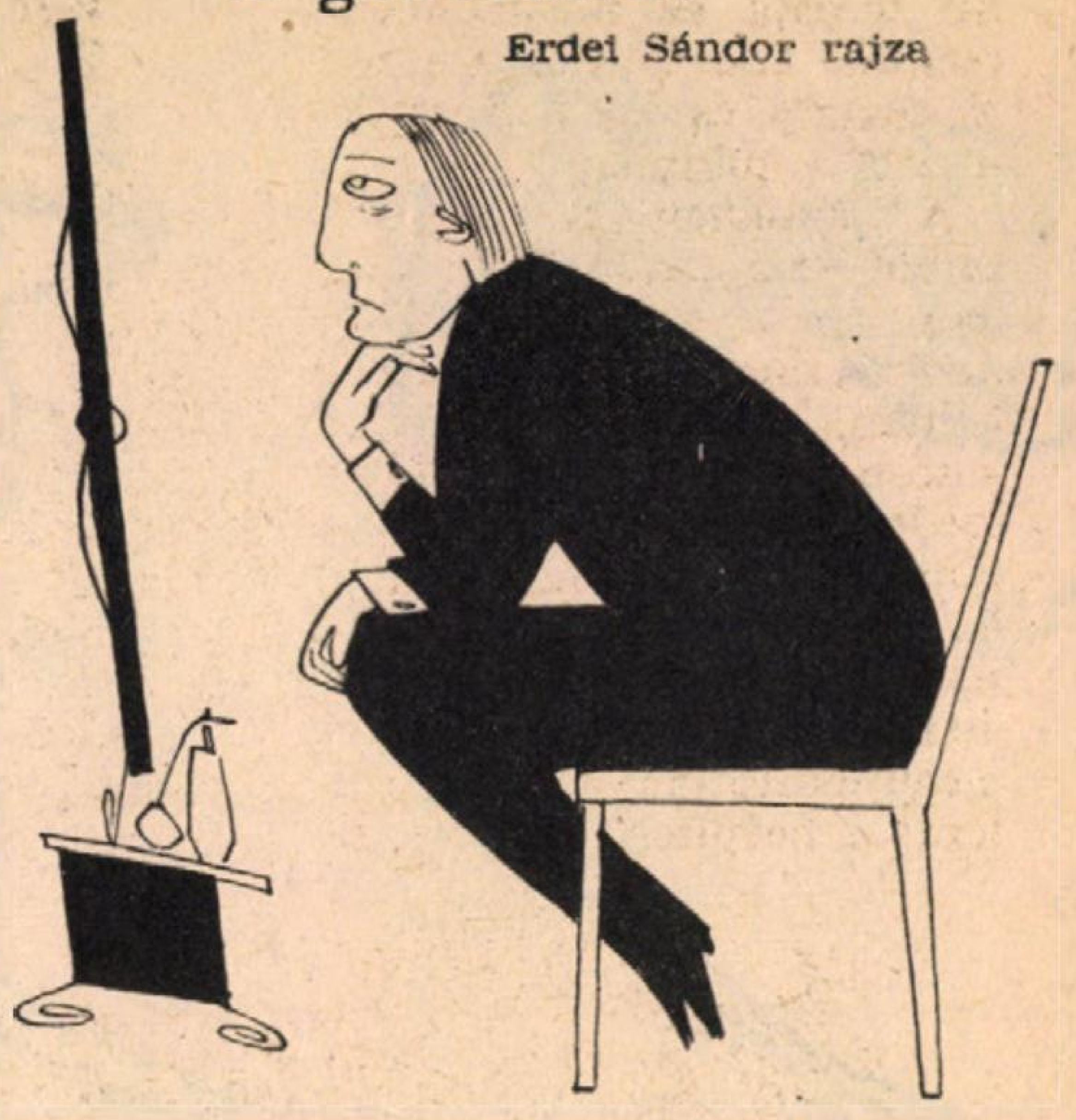
Ilyen és ehhez hasonló csacskaságokat álmodtam össze az éjszaka. Ja igen! Majd elfelejtettem megemlíteni még, hogy komolyan úgyszólván már csak egyedül én dolgoztam az országban.

Hogy én viszont milyen munkát végeztem, arra bizony pontosan már nem emlékszem, mert közben egy gyönyörű SZOT-üdülőben nyaraltam, s egész nap azon törtem a fejem, hogyan is tud így élni és virulni szép hazánk. Ezt azonban még álmomban sem tudtam megfejteni.

Szécsén Mihály

A gondolkodó

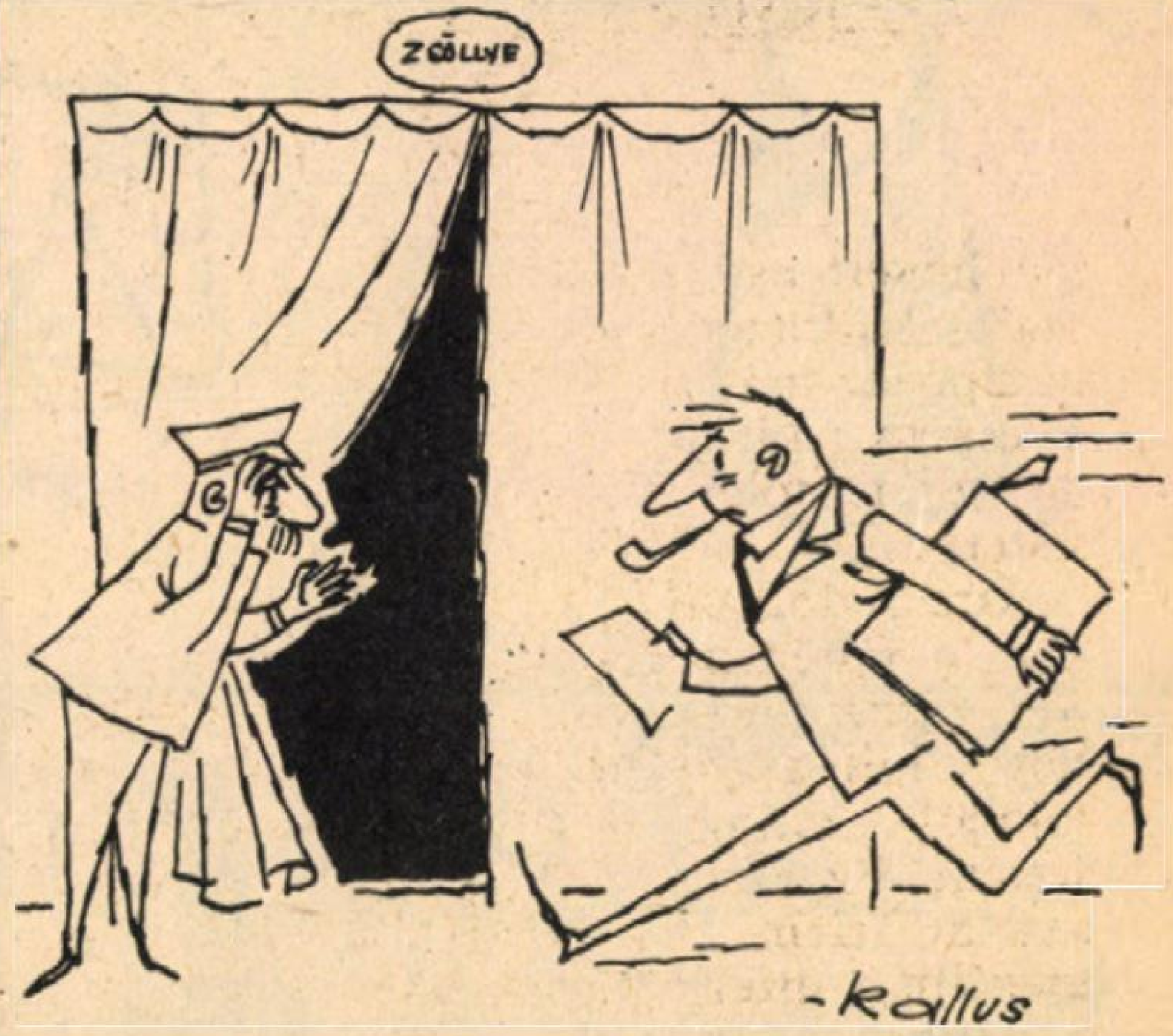
Erdei Sándor rajza

– A póz már jó, csak még egy gondolat kellene . . .

Sajtóvetítés

Kallus László rajza

– Csendesen, szerkesztő úr!
– Miért, már mindenki alszik?

Archimedes múzsája

Kaján Tibor rajza

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

EGY ÉTTEREM REGÉNYE

A Margithíd budai hídfőjénél volt hajdan egy étterem, amely a rózsák atyjáról a Gül baba nevet kapta. Jól ment, szép volt, de később kiderült, hogy illetékeseknek nem tetszik a profilja.

Mi történhetett? Átprofilírozták. Ez azzal járt, hogy pénz nem számít alapon átépítették, és ennek eredményeképpen egy népbüfét kapott társbérlőnek.

Ám a vendéglátóipar ízlése kiszámíthatatlan. Évek múlva ezt is megúnta. Megszüntette a népbüfé-részleget, és nagy tatarozásba kezdve, éttermet csinált belőle, eszpresszót is építtetve hozzá.

Tavaly ősszel ezt is megúnta. Októberben ismét bezárták a Gül babát, lebontották mindazt, amit előzőleg építettek, és újabb átalakításba kezdtek.

Most önkiszolgáló éttermet csinálnak belőle, ebben az ügyben építkeznek benne, jobb ügyhöz méltó buzgalommal. Augusztusra ígérik az önkiszolgáló Gül baba megnyitását.

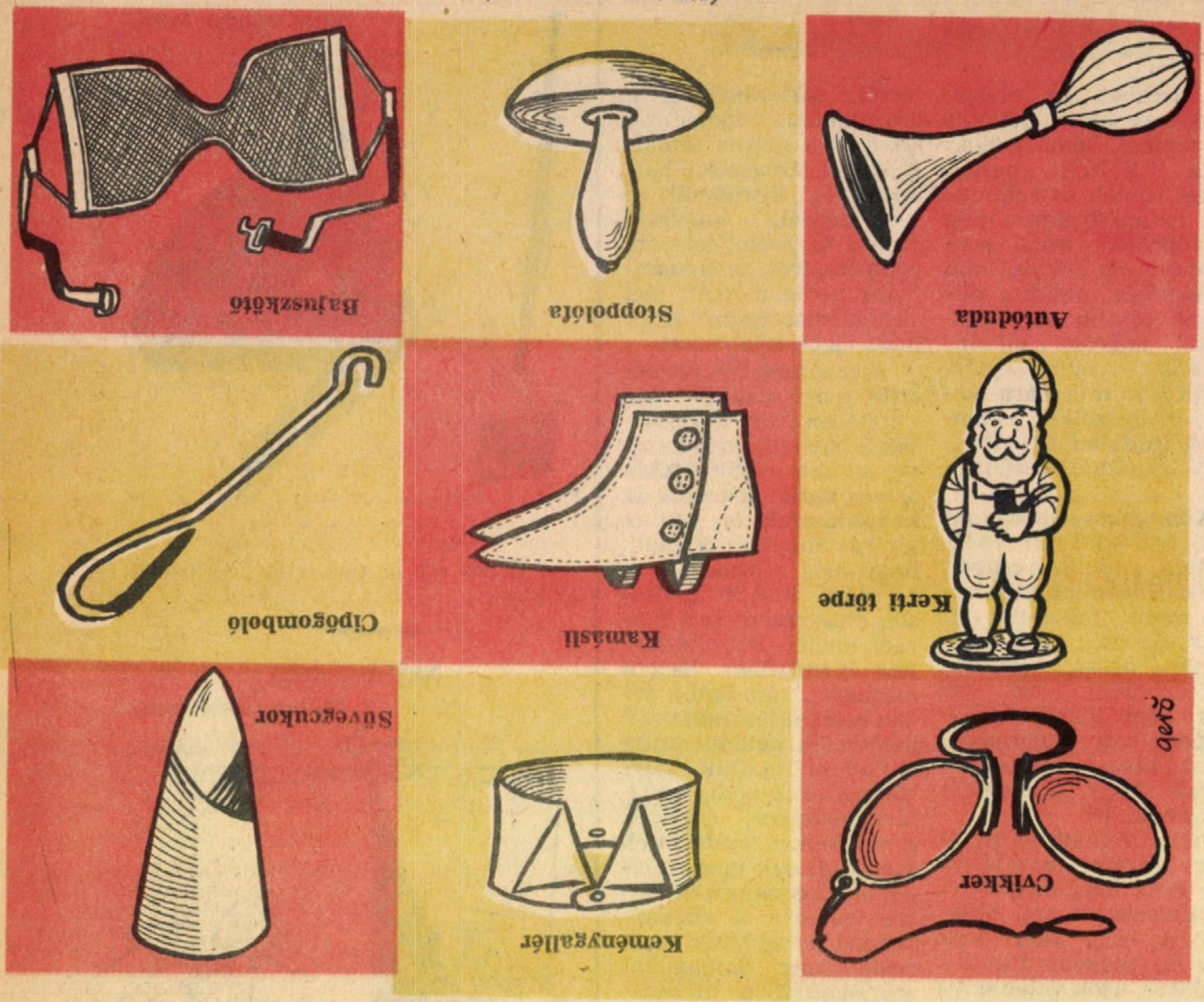
Már most szólok: úgy építsék meg, ha szeptemberben esetleg olyan ötletük támad, hogy mozipresszót csinálnak belőle, ne kelljen megint bezárni és kiírni az ajtajára: ÁTALAKÍTÁS MIATT ZÁRVA!

H. F.

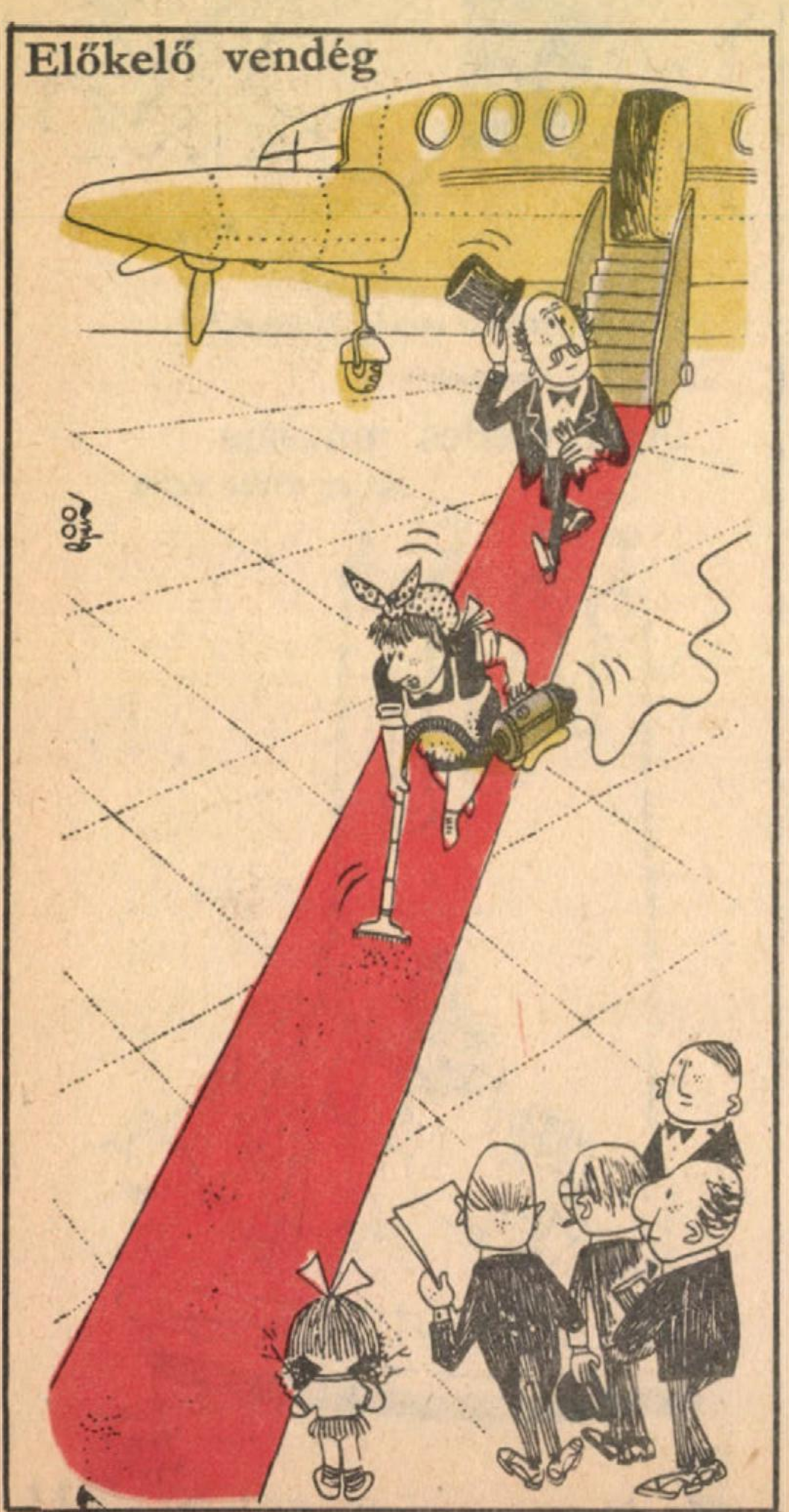
Ki emlékszik még rá?

(Műemlékek kiállítása)

Gerő Sándor rajza

Előkelő vendég

Hátha valaki nem ismeri...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Pistike először volt az iskolában. Amikor hazajön, megkérdezik tőle:

– Nos, Pistike, hogy tetszik az iskola?

– Tetszik, tetszik – mondja a kisfiú –, csak éppen az a baj, hogy az embernek elrontja az egész délelőttjét.

Visszfény

Szűr-Szabó József rajza

E heti hirdetéseink

Ez is szerelem?

Raktárban látta először,
Meg is tetszett néki már ott.
Amióta megismerte,
Másképp látta a világot.

Aztán munka közben látta,
S még forróbban szerette meg.
Ha más volt a közelében,
Úgy reszketett, mint a beteg.

Elképzelte otthonában,
Ha itt lenne vele, nála!
Ilyen igaz, mély érzésnek
Lehet vajon akadálya?

– Nem lehet, nem! – szólt magában,
S megnyugodott bele lelke,
Egy óvatlan pillanatban
A szerszámot – elemelte . . .

K. Tóth Lenke

A humor KÖNYVÉBŐL

HEGEDÜS GYULA zsúfolt vonaton utazott a feleségével Máriabesnyőre, ahol a hétvégét töltötték.

– Észrevetted azt a hölgyet a kupéban? – kérdezte az asszony, amint megérkeztek.

– Azt a karcsú, elegáns, szőke nőt gondolod, szépívelésű, kissé érzéki ajakkal, szürke filckalapban, skótmintájú szoknyában, platinakarperecében apró smaragdokkal . . .

– Igen, azt! – vágott közbe a feleség.

– Nem, azt nem vettem észre!

* *

THEODORE ROOSEVELT-et, aki a századforduló után az Egyesült Államok elnöke volt, népszerűsége tetőpontján, egy szemmelláthatóan ütődött járókelő szólította meg a washingtoni utcán:

– Mr. Brown, azt hiszem?

– Ha maga csakugyan azt hiszi – kapta meg azonmód a feleletet –, akkor nekem úgysem fog hinni.

S azzal az elnök eltűnt az utca forgatagában.

* *

MEYERBEERT, a nagy zeneszerzőt távoli rokona – egyszerű falusi szatócs –, kereste fel Párizsban. Éppen a Hugenották volt műsoron, és Meyerbeer, hogy megszabaduljon a látogatótól, szabadjegyet utaltatott ki neki.

Másnap a rokon búcsúzni jött.

– Hogy tetszett a darab? – érdeklődött a komponista.

– Szép lett volna, nagyon is szép – kapta meg a feleletet –, csak a zene miatt egy szót se lehetett érteni belőle!

* *

HATVANY LAJOS egy gyönge darab közepes előadására vetődött be a régi Vígszínházba.

– Szórakozni jött? – érdeklődött egy ismerős újságíró.

– Dehogy szórakozni! – csattant fel Hatvany. – Inkább azért jöttem, mert szórakozott vagyok.

Dél-amerikai reggeli

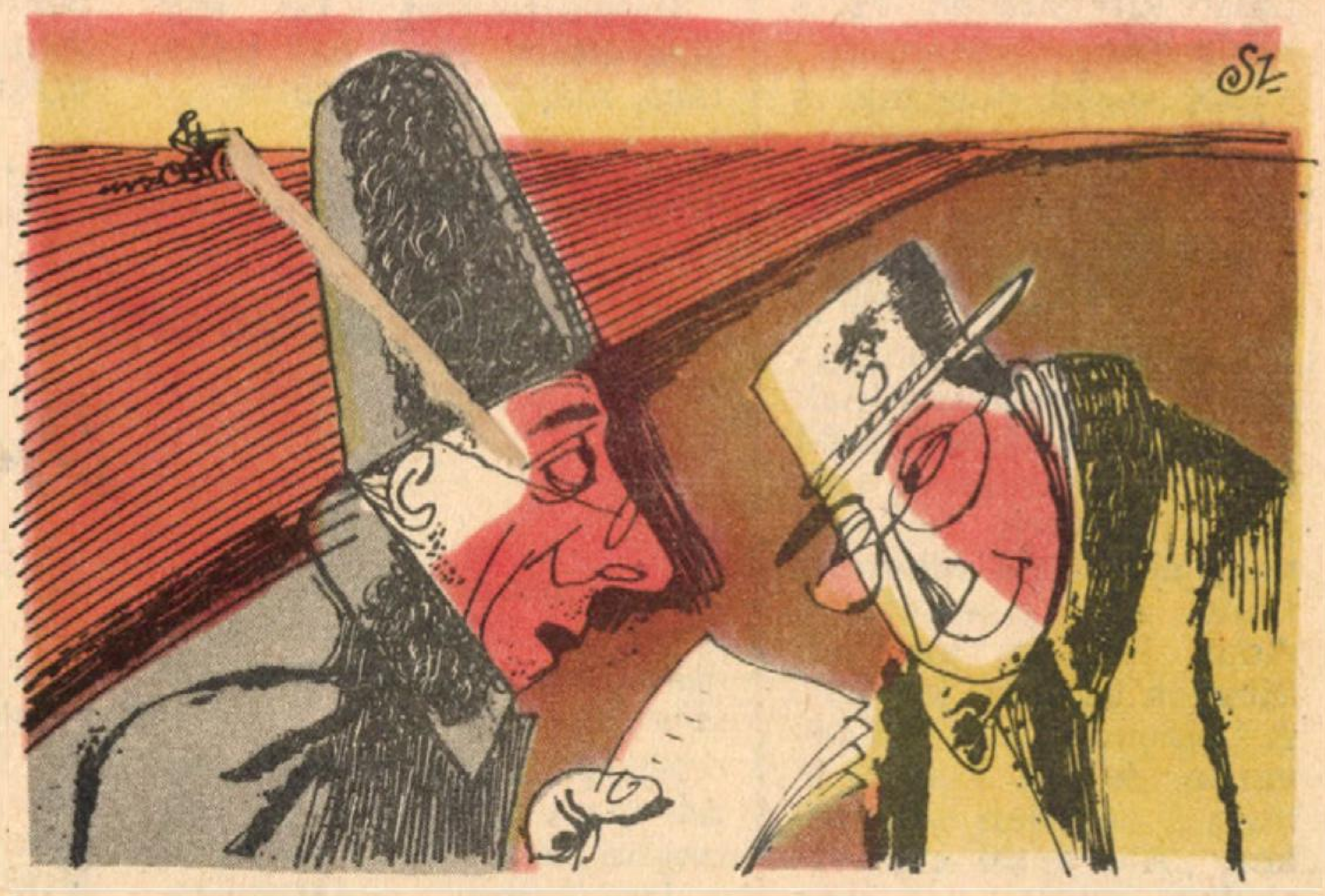
Hegedűs István rajza

– Folyton ez a rohanás, Alvarez! Hát muszáj neked minden puccsban részt venned?

Tavaszi munka

Szűr-Szabó József rajza

– Főkönyvelő elvtárs, ez a jelentés hamis!
– Nem baj, majd elboronáljuk!

Aki minden lében kanál

Toncz Tibor rajza

Uncle Samu: No látja, szerkesztő úr, mennyi a dolgom! Két hete a Közel-Keleten kavartam a piláfot, a múlt héten Koreában találkoztunk rizsfőzés közben, most meg rohanok Argentínába marhagulyást keverni! . . .

Vannak egészen furcsa dolgok

Atyai jótanács

A „National Observer" című amerikai újságban olvassuk az alábbi kedves kis apróságot, amely jól ábrázolja az üzleti lelkületet.

Az atya útnak indítja felnőtt fiát, s könnyes szemekkel, a meghatottságtól remegő hangon mondja neki:

— Fiam, most hogy kikerülsz az életbe, csak azt tanácsolhatom neked, hogy két dolog lebegjen mindig a szemed előtt: vásárolj olcsón és adj el drágán!

Csendes borbély-üzlet

Egy brooklyni borbélyüzlet kirakatában ez a tábla áll:

„Öt segéd dolgozik, s egyik sem beszélget!"

A hosszú élet titka

Egy amerikai dohánygyár reklámműsorának keretében a New York-i tv-ben egy százéves embert léptettek fel, aki nagy élvezettel szívta az illető cég cigarettáját. Adás közben azonban hirtelen köhögni kezdett. A bemondó nem jött zavarba, és így kommentálta a váratlan közjátékot: „Aki a mi cigarettánkat szívja, az még százéves korában is így tud köhögni!"

ÁRT-E A TELEVÍZIÓ NÉRÓNAK?

Napjaink egyik legaktuálisabb kérdésével felkerestük Nérót, a jónevű római császárt, a jeles gyújtogatót, a kiváló énekművészt; hírül vettük ugyanis, hogy a cirkuszi játékokra, a kocsiversenyekre való szervezés alaposan visszaesett az utóbbi időben.

— A hír igaz — fogadott bennünket Néró császár, kényelmes, római ízléssel berendezett otthonában. — Bizony, a cirkusz nézőtere erősen foghíjas, a kocsiversenyeket félig üres tribünök előtt tartják. Kik járnak ma még ezekre a helyekre? Néhány régi, hűséges bérletes, egy pár fiatal, akit még izgat a kiömlő vér, a gladiátorok halálordítása, egy-egy lézengő vidéki, aki még soha nem látott kocsiversenyt, és valamivel agyon akarja ütni az időt vonatindulásig.

Rágyújtottunk. Én egy cigarettára, Néró egy palotára, majd így folytatta:

— Szervezőink szorgalmasan látogatják a lakosságot, de mindenütt azzal utasítják el őket, majd megnézzük a cirkusz műsorát a televízióban, kényelmesen, tógában, sarúban, két viadal között fe-

ketét főzve. Szervezőink hiába bizonygatják, milyen lenyűgöző közelről az élő testbe merített vas, az embervérre szomjazó oroszlán, mindezt televízión nézni olyan, mint tolmács útján tenni a szépet... Az emberek csak legyintenek, és nem jönnek be a cirkuszba.

— Oda jutottunk — sóhajt Néró, szép adag nektárt töltve magának —, hogy a saját színházamban üres széksorok előtt kell énekelnem. Lesül a bőr a képemről! Az ókor legnagyobb birodalmának császára önálló sanzon- és kupléestet tart, és még ingyenközönséggel sem tudom megtölteni a nézőteret. Évekkel ezelőtt még szinte lehetetlen volt helyet kapni a színházamban — katonáim fegyverrel terelték be a járókelőket —, gondolom, ez a közönségszervezés őse; napi négy előadás sem volt elegendő. Ma — ha így megy tovább —, az új műsorom ellenére is bizonytalan a vasárnap délutáni előadás is! — fejezte be nyilatkozatát a szomorú császár.

t. p.

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

Drága tandíj

Az apróhirdetés bűvös ígérete így szólt: „Televíziójavítás helyszínen, azonnal, garanciával. Telefon: 156–539."

Mivelhogy képernyőnk alján már napok óta széles, fekete csík zavarta nézői szenvedélyünket, a fenti számon elpanaszoltam a tüneteket. „Jövünk!" – mondotta a hirdető maszek mester, és jöttek. Két szakember jött, szélsebesen leszerelték a készülék hátlapját, valamit kivettek, valamit betettek; a hátlap vissza és kész! A fekete csík eltűnt, mintha sosem lett volna! Boldogságunk teljes volt. Megkérdeztük a gyorskezű mesterektől, hogy mit kellett kicserélni. „A PCL 82-es csövet" – volt a válasz. Jótevőink 130 forint javítási költség felvétele után sebesen távoztak.

Másnap meglepődve szemléltük, hogy bájos bemondónőnk kegyetlen hosszú állal és ferde szájjal jelenik meg a képernyőn. Sebaj, majd korrigáljuk a megfelelő csavarintókkal! Igen ám, de a torzulás megszüntetése együtt járt annak a bizonyos fekete csíknak a megjelenésével, melynek elűzésére Jantsek mestert kihívtuk. Ebben a pillanatban hasított belénk: hol van Jantsek mester garancialevele a javításról, és hol van a kicserélt hibás PCL 82-es cső? Sehol!

Másnap telefon Jantsek mesternek. Megértően veszi tudomásul a panaszt, és ígéri, hogy holnap kijönnek. Holnap nem jött senki. Mivelhogy negyedik nap sem jöttek, újra telefon, és nyomatékosan kértük, hogy televíziónkat hozzák rendbe. „Tessék türelemmel lenni" – volt a válasz. Hatodik nap türelemmel voltunk. Hetedik nap már türelmetlenkedtünk. A nyolcadik nap elfogyott a türelmünk, de most már nem Jantsek mestert hívtuk segítségül, hanem a GELKÁ-t. Másnap a GELKA két szakembere pontosan megérkezett. Ismertettük velük az előzményeket. Kiderült, hogy használt PCL 82-es cső került a készülékünkbe. A számla összege ezúttal csak 101 forint, és televíziónk kifogástalan, sőt: nálunk hagyták a használt csövet, és kaptunk garancialevelet is. El kell ismernünk viszont, hogy Jantsek mesternek kifizetett 130 forintért rengeteget tanultunk.

Ezekután csak azt szeretnénk tudni, hogy a tandíj összege megfelel-e a KIOSZ által megszabott előírásoknak?

Dr. H. L.
IX., Lenhossék u. 41.

AZ ÉRDEKELTEK HOZZÁSZÓLNAK

„Vattakabát" című bírálatukkal egyetértünk. Közöljük, hogy vidéki egységeink vezetőinek figyelmét felhívtuk a hirdetés helytelen megfogalmazására, és ismételten megtiltottuk az ilyen értelmű hirdetések közzétételét.

Bizományi Áruház V.
Soós János ig.

Forogni fogsz, idegen!

Toncz Tibor rajza

– Egy csendes, központi szállodába vigyen!
– Igenis, kérem szépen! Az Astoriába!

LÉLEKDRÁMA

Szín: a cukrászdai ruhatár pultja. Vendég az innenső oldalán, Ruhatáros a túlsón, Kétforintos a pulton. Vendég szedelőzködik, lassan gombolja a kabátját. Ruhatáros matat. Kétforintos fekszik.

VENDÉG (Én most azért öltözöm ilyen lassan, mert kíváncsi vagyok, hogy ez a ruhatáros visszaad-e egy forintot a kétforintosomból. Hiszen a ruhatár csak egy forint, s nem kívánhatja, hogy százszázalékos borravalót adjak. Ezért én most a sálamat a tükör előtt fogom felvenni.)

RUHATÁROS (Nem mondta egy szóval sem, hogy egy forintot visszakér. Ha igényt tart arra a nyomorult forintra, beszéljen, azért van szája nekije. Ezért én most nem nyúlok a kétforintoshoz, ellenben megnézem, hogy a számblokkomon egymás után következnek-e a számok.)

VENDÉG (A sálamat felvettem, és a kétforintoshoz még nem nyúlt ez az ember. Biztosan arra számít, hogy nincs képem visszakérni egy forintot, inkább elmegyek. De én nem megyek el, ellenben újra begombolom a kabátomat, mert hátha rosszul gomboltam be az imént.)

RUHATÁROS (Ha ő nem szól, én sem szólok. Biztosan arra számít, hogy szó nélkül elteszem a kétforintost, s akkor fölényesen rámpirít. Én azonban nem teszem el a kétforintost, hanem leporolom a pultot, hátha poros.)

VENDÉG (Ha visszaadna egy forintot, otthagynám neki. De mert nem szól, hanem arra vár, hogy az idegeim felmondják a szolgálatot, és elmegyek, juszt sem megyek el. Ellenben most a balkesztyűmet a jobb kezemre húzom.)

RUHATÁROS (Nekem van időm, nekem este nyolcig úgyis itt kell lennem. A pasas majd csak eldönti, hogy kéri-e a forintot, vagy elmegy szó nélkül. Azt várja a piszok, hogy a szemébe nézzek, de én nem nézek, ellenben megkötöm a cipőfűzőmet, mert tegnap ilyenkor is kioldódott.)

VENDÉG (Azért köti meg a cipőfűzőjét, hogy felmorzsolja az idegeimet. Csakhogy én erős jellem vagyok. Most megnézem, hogy az aktatáskámba nem került-e véletlenül idegen holmi. Hadd vívódjék ezalatt is a disznófülű! Majd ráeszmél arra, hogy a forintot vissza kell adnia szó nélkül, ha igényt tart a „szocialista ruhatáros" megtisztelő címre.)

RUHATÁROS (Csak töltsd az időd, jó bolond! Én ugyan nem teszem el a kétforintost, ellenben most szemügyre veszem a plafont, nem hullik-e róla a vakolat. Majd csak rájön arra ez a gazember, hogy aki nem akar borravalót adni, az kérje vissza a forintot.)

VENDÉG (Eh, pukkadj meg, mohó lélek! Itt álljak napestig? Ne félj, kétforintossal többé nem fizetek!) *(Mérgesen elmegy.)*

RUHATÁROS (Tudtam, hogy ez se fog szólni. Inkább dühöng, de smucignak látszani nem akar. Pukkadjon meg, ha dühöng.)

KÉTFORINTOS (Csörren egyet a bádogdobozban.)

t.

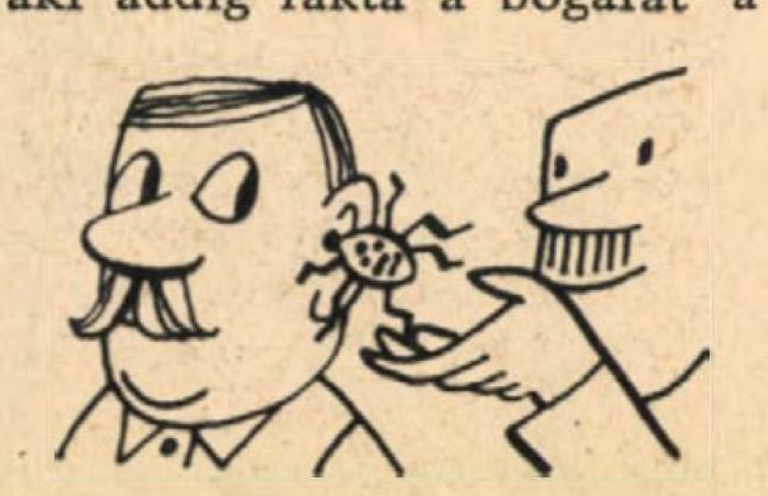
AZ ELLOPOTT UTCA

Rossz nyelvek szerint a kappanosi Gém utca azokról a kecses gémekről nyerte a nevét, amelyek egyszer tanyát ütöttek benne, azt gondolva, hogy valami kiadós mocsárra leltek. A szomszédos Sárrét utca neve nem szorul magyarázatra, mert a név magától is bizonyítja, hogy aki a Sárrét utcában kíván közlekedni, annak csizma való, és nem is akármilyen. Ragadós voltán kívül a Sárrét utca még arról is közismert, hogy volt egyszer egy nevezetes gyalogjárdája a harmincas években, melyet egy kormánypárti képviselő rakatott le, meghirdetve, hogy ha rászavaz Kappanos, ilyet kap az egész falu. Mikor aztán megválasztották, még azt a járdát is felszedette, amit mutatóba lerakatott. Kiderült, hogy az a híres hétvármegyét beutazott képviselőjárda jött el Kappanosra látogatóba, amelyik annakelőtte hasonló körülmények között már számos község utcáit díszítette.

Azóta egyformán sok víz folyt le a Gém- meg a Sárrét utcán. Nem kevesebb, mint három évtized után került ismét napirendre a kappanosi járdák ügye. Viszont a fent elmondottak ismeretében elképzelhetjük, milyen rázós döntés előtt állott a kappanosi tanácsülés, mikor azt kellett kimondani, hogy a két utca közül melyik kapjon előbb járdát.

Végül is hosszú tusakodás után a Gém utcának jutott a járda, egy kikötéssel, hogy „annak lerakása az öntudatos társadalmi erőkre hárul". (Ami köznyelvre lefordítva valahogy így szól: „Egy kicsit te is segíthetsz, nem esik le a gyűrű az ujjadról".)

Az ám, ha nem lakott volna néhány mindentudó nagyokos a Gém utcában, aki addig rakta a bogarat a

fülekbe, míg megszületett a csavaros válasz, miszerint: „A társadalmi összefogás szép eszméje csak lassan hódít teret a Gém utcában, ezért a lakosság ilyen nagyarányú kollektív tevékenységre még nem mozgósítható." (Vagyis: „Nem csinálunk semmit, csinálja meg az állam.")

Az állam, melyet ez esetben a kappanosi tanácselnök képviselt, joggal neheztelt a Gém utcaiakra, és az elnök kijelentette: „Amennyiben a társadalmi erők mozgósítását mellőzik, az objektum egyelőre a tárolási helyen marad." (Ez pedig konyhanyelvre lefordítva így hangzik: vagy lerakjátok a járdát, vagy ott eszi meg a fene.)

A járdának tehát minden esélye megvolt arra, hogy egy kupacban várja ítéletnapig a feltámadást, ott, ahol érkezése óta őrizték –, ha nincs a Sárrét utca, mely egyszer már belekóstolt a gyalogjárda örömeibe, és azóta se tudta azt elfelejteni. Így aztán bekövetkezett a történetünk magvát képező különös áprilisi éjszaka. Szemtanuk szerint már az esti órákban izgatott mozgolódás volt tapasztalható a Sárrét utca környékén. És másnap reggel „az objektum éjszakai őrzésére kirendelt, és illuminált állapotban lévő közeg" (Gazsi bácsi, a berúgatott éjjeliőr) riadtan jelentette a tanácselnöknek, hogy a járdát az éjszaka ellopták.

A Gém utcai okosok pedig csak akkor kaptak észbe, mikor meglátták a Sárrét utca szemfüles lakosságát korzózni a frissen rakott gyalogjárón.

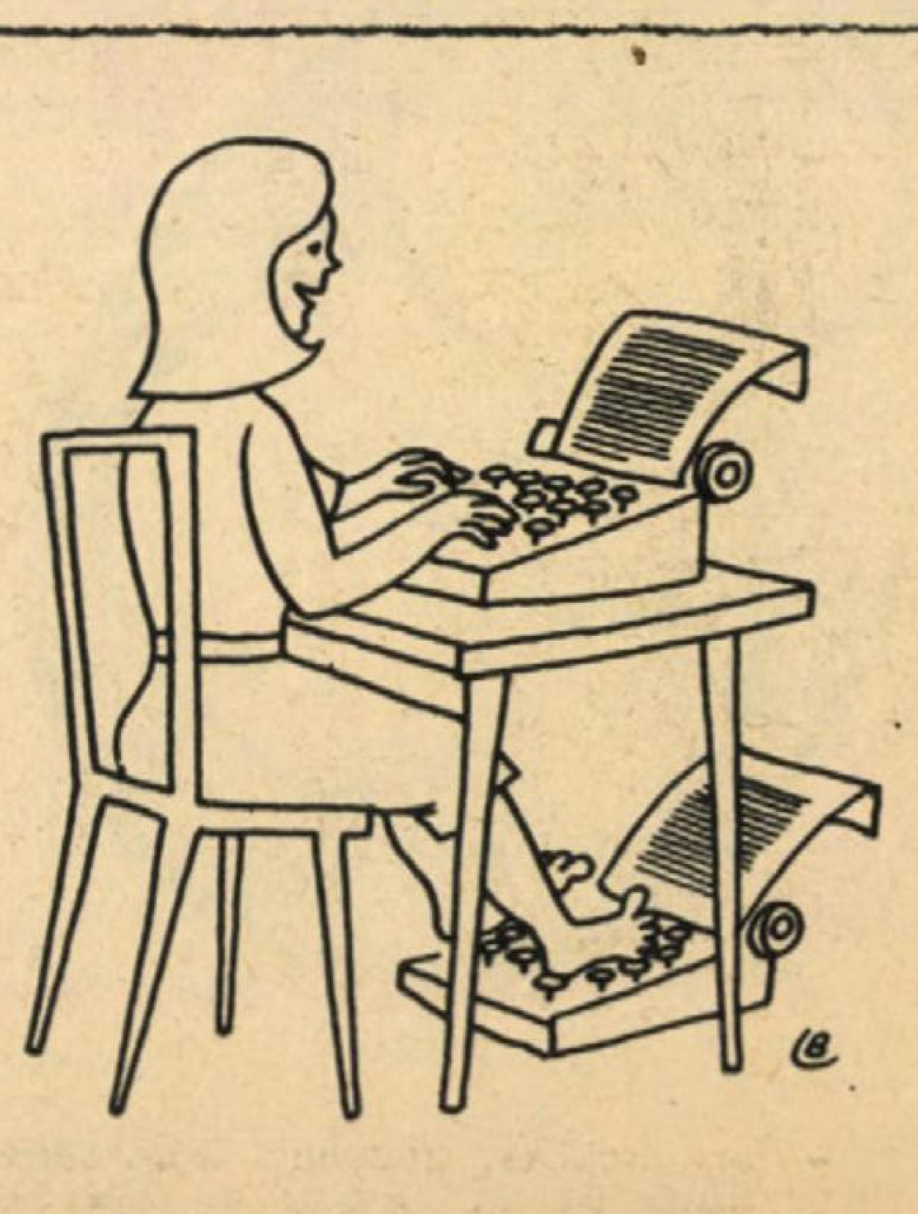
Persze, az egész Gém utca a tanácshoz rohant panaszra, ahol meg is született a salamoni végzés, melyet szószerint idézek:

„A fennforgó tények alapján kétségkívül megállapítható, hogy a Gém utca járdásítására hivatott objektum eltulajdonítást nyert. Tekintve azonban, hogy az eltulajdonítást képező járda igen nehezen, és költségesen mozgatható, az, mint letéti tárgy, továbbra is jelenlegi helyén várja az intézkedést." (Magyarul: a járda a Sárrét utcában marad, koptassák el egészséggel!")

Fülöp György

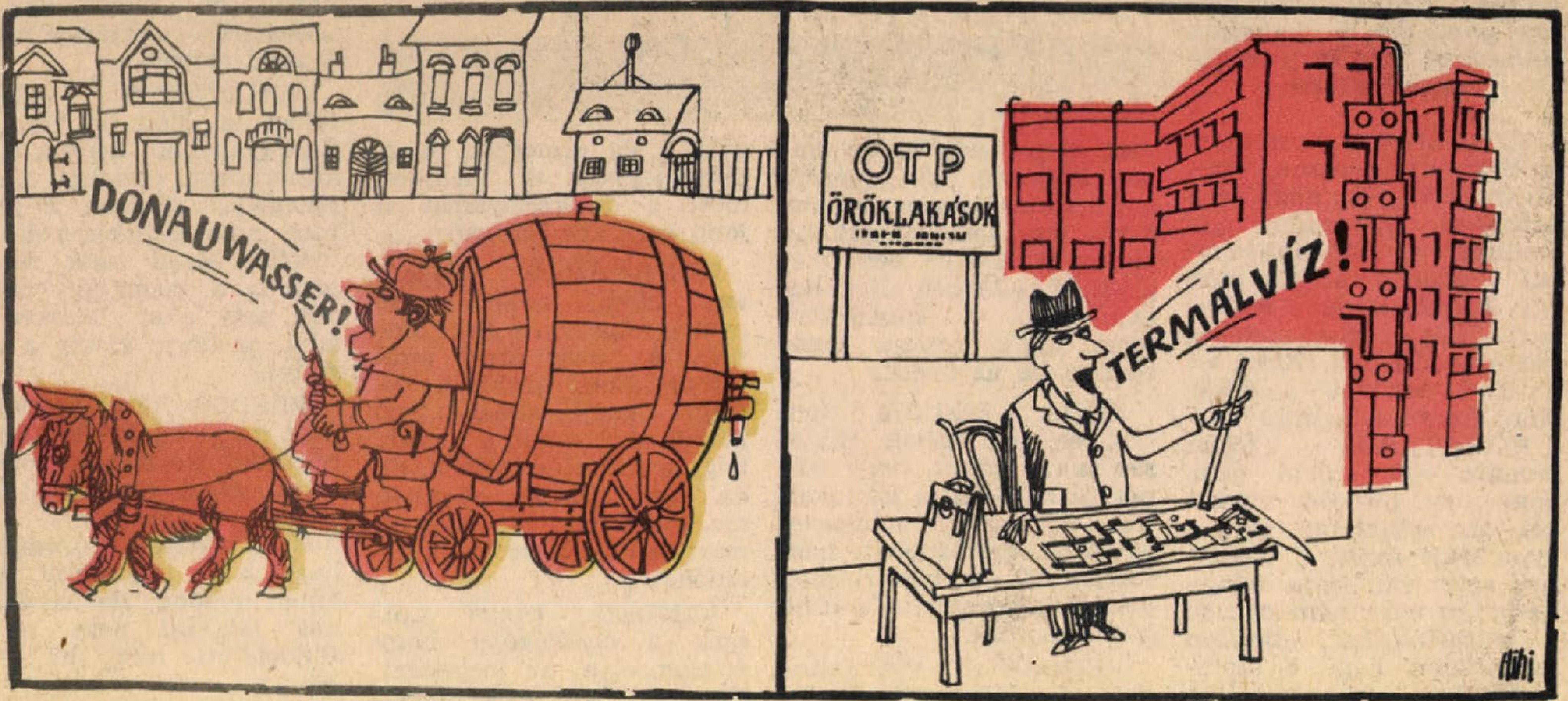
Restancia

Baticz Levente rajza

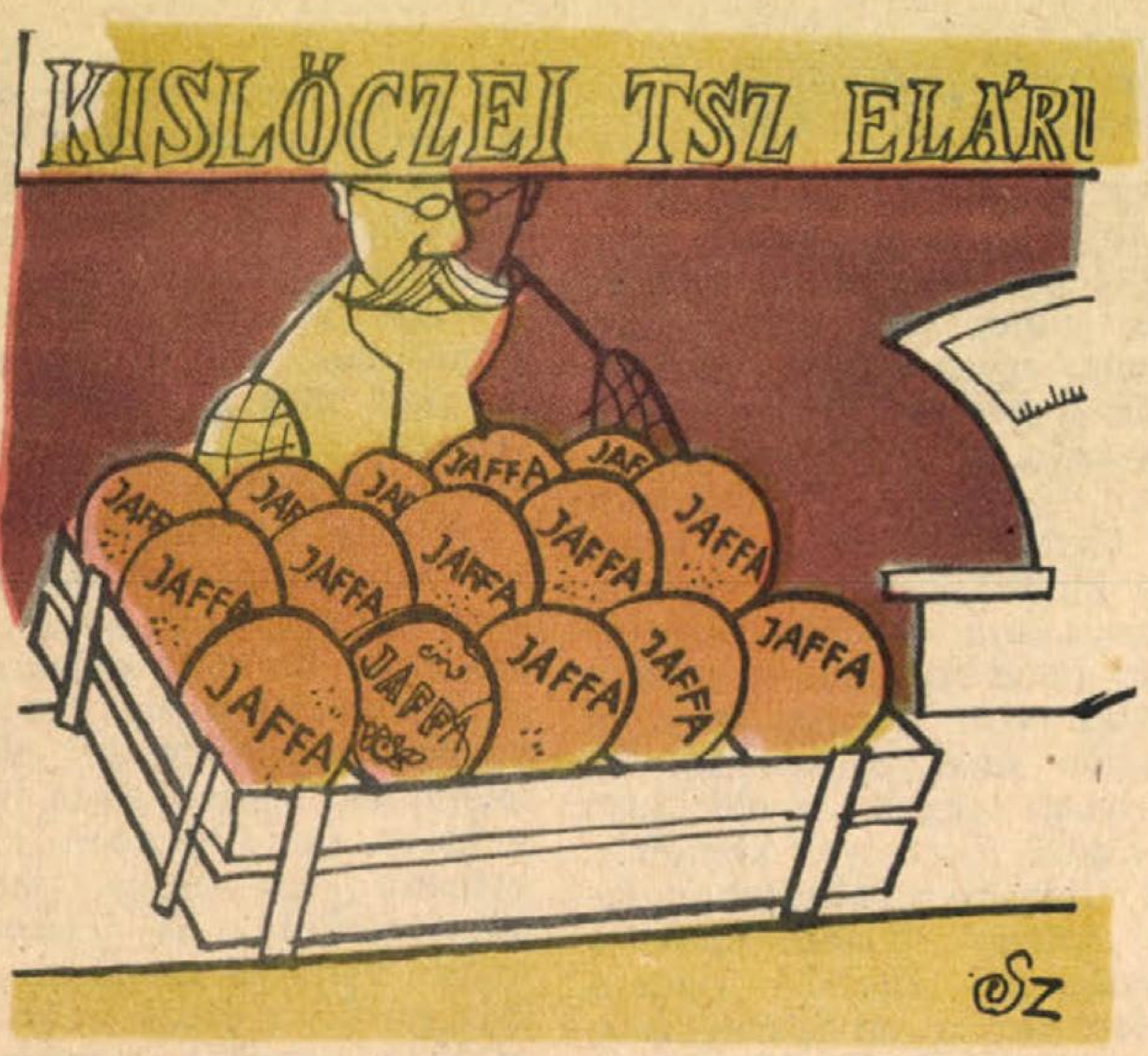
A REKLÁM TÖRTÉNETÉBŐL

Hegedűs István rajza

Termelő szövetkezet

Szűr-Szabó József rajza

Nagyképű húsvéti csirke

Fülöp György rajza

– Azt hiszem, itt az ideje, hogy elhagyjam az űrhajót . . .

A boldog igazgató

Pusztai Pál rajza

– Hurrá! Kirabolták a raktárt! Nincs már elfekvő készletünk!

LUDAS MATYI – SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Tabi László. – Szerkesztő: Földes György. – Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. – Felelős kiadó: Csollány Ferenc. – Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. – Tel.: 335–718. – Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343–100, 142–220. – 63.2092 – Kossuth Nyomda, Budapest. – Terjeszti a Posta Központi Hírlapiroda. Tel.: 180–850.
INDEX: 25504